

Sayı: 218 • Mart 2012 • Masrafı: 2€

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

İŞÇİ VE EMEKÇİLER AYAKTA, AVRUPA YÜKSEK SARSINTI RİTMİNDE!

On Binler Bochum'da Erdoğan'ı Protesto Etti

17 Mart günü 20 bin Devrimci-Demokrat Alevi, Ermeni ve Almanya Kürt dernekleri Federasyonu Madımak davasının düşmesi ve Tayyip Erdoğan'a verilmek istenen barış ödülünü Protesto etti.

Avrupa'nın dört bir yanından Bochum'a gelen eylemciler Erdoğan'ın hevesini kursağında bıraktı, Erdoğan'ın son anda gelmekten vazgeçtiği ödül töreninde daha sonra ödül komitesi tarafından yapılan açıklamada ödülün iptal edildiği açıklandı. Bochum stadyumunda başlayan

etkinlikte Turgut Öker basta olmak üzere birçok AABF yöneticisi yaptıkları konuşmalarda Alevilerin tarihte yaşadıkları katliamları ve bu katliamlara karşı direnişlerini vurgulayarak Sivas davasının zaman aşımına da izin vermeyeceklerini, hesap soracaklarını belirttiler. Etkinliğin ardından yürüyüşe geçen kitle kilometrelerce Faşizme karşı sloganlar atıp öfkelerini sokağa döktüler. Yürüyüşte PARTIZAN'ın yanında ADHK, ATİK, MLKP-KGÖ, YDG gibi pek çok Devrimci ve Demokratik kurum yer aldı.

Günün ikinci eylemi saat 16.00'da Bochum Bahnhof'tan başlayıp Belediye'ye yapılan yürüyüşü. Yürüyüşe yaklaşık ikibine yakın insanın katıldığı gözlemlendi. Kortejde sık sık "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Almanya Finansa Ediyor, Türkiye Bombalıyor-Deutschland Finanziert, Türkei Bombardiert!" sloganları atıldı.

Yürüyüş Belediyenin önünde yapılan mitingle sonlandırıldı. Yürüyüş boyunca Türk Devletinin faşist, katliamcı politikaları teşhir edilerek verilmek istenen ödülün Avrupa devletlerinin iki yüzlü karakterini, suç ortaklığını kanıtlağı vurgulandı. DEKÖP-A'nın düzenlemiş olduğu yürüyüşte yapılan açıklamada eylemin ortak olmamasının üzüntü verici olduğu açıklandı.

Diğer yandan Ermenilerin yapmış olduğu eylemde ise Ermeni Genel Meclisi Başkanı Azat Ordukhanyan "Bu ödül; gazetecileri tutuklayan, katleden bir başbakanın verilmesi gereken bir ödül değil. Erdoğan insanlık suçu işleyen bir başbakandır" dedi.

YEK-KOM adına söz alan konuşmacı; Sivas katliamındaki mantık, Uludere'de 35 Kürt gencinin bombalanarak öldürülmesi, Kürdistan'daki katliamlar aynı inkar ve imha siyasetinin bir parçası olduğunu

vurguladı.

Ayrıca, Asuriler adına da gündeme dair kısa bir konuşma yapıldı. ATİK adına söz alan Başkan Yılmaz Güneş yaptığı kısa açıklamada TC devletinin katliamcı faşist

yüzünün Sivas Davası'nın zaman aşımına uğratılmasıyla bir kez daha teşhir olduğunu vurguladı. Bu süreçte yapılması gerekenin bütün demokrasi güçlerinin ortak direniş ve mücadeleyle bu pervasızlığa dur demesi olduğunu ifade etti.

Başyazı

BAHARIN SICAKLIĞINI,
SOKAKLARDA ÖZÜMSEYELİM!

Mücadelenin içinden

EMPERYALİSTLERİN SURİYE ÜZERİNDEN
TÜRK DEVLETİNE BİÇTİKLERİ ROL

Gerçekler inatçıdır

İŞÇİLERİN TARİHİNDE
SENDİKALARIN EVRİMİ...

BAŞYAZI

BAHARIN SICAKLIĞINI, SOKAKLARDA ÖZÜMSEYELİM!

2012 yılının ilk çeyreğine girerken, emperyalist-kapitalist sistemin 2008'in son çeyreğinde yaşadığı ekonomik krizi henüz atlata-mamıştır. IMF-DB ve diğer finans kuruluşların, "kurtarıcı" ancak, önleyici ve yıkım üzerine inşa ettikleri, reform paketleri de çaresizliğin çaresi olarak, kanayan yarayı durduramamıştır. Kuzey Afrika hattında devam eden isyan ve gösteriler, Yunanistan'da bitmeyen sokak öfkesi, İtalya, İspanya ve Portekizdeki işçi ayaklanmaları ve direniş-leri de, önümüzdeki dönem içerisinde, yükselerek devam edecektir. Öte yandan Avrupa'nın diğer ülkelerinde de mevcut krizin patırtı sesleri hissedilmeye başlamış durumdadır. Bu anlamda şimdiden panik havasına giren bir çok AB emperyalistleri de, itfaiye rolünü üslenerek, yeniden hazırlanacak yasalarla, (zaten şimdiye dek zorla gasp edilerek, minimum seviyeye indirilen sosyal haklar) yeniden kısıtlama girişimleriyle, çalışan yoksul emekçi kesimlerin, sırtına yeni sömürü paketleri yükleyeceklerdir. Avrupa coğrafyasında işçi ve emekçileri zor günlerin beklediği açıktır.

İşte içerisinde geçtiğimiz bu süreç, tüm devrimci, demokratik güçler için önemli olduğu gibi, bizim içinde önemlidir. Sürecin getirdiği görevler açısından, sokak pratiğinin ruhuna uygun biçimde, bahar sürecine girmeliyiz. Bu noktada özellikle, Mart ayının tarihe düştüğü direnişleri bakımından, 1857 de 40 bin kadının katıldığı, tekstil işçileri grevinde hayatını kaybeden 129 kadının şanlı direniş tarihi olan, 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününe, 21 Mart Dehak zulmüne karşı Kawa'nın yaktığı, başkaldırı ateşi olan newroz'a, işçi sınıfının mücadelesi ve direniş günü olan 1 Mayıs'a kadar, önümüzdeki yakın dönemde, hazırlanarak alanlara inmeliyiz. Bunların dışında mevcut emperyalist-kapitalist sistemin içinde, bulunduğu ekonomik kriz nedeniyle, artık yönetememe gerçekliğinin

ortaya çıkmasıyla beraber, gelişebilecek işçi ve emekçilerin direnişlerine sokaklar ev sahipliği yapacaktır. Bu anlamda tüm güçlerimiz kitlesel bir şekilde mobilize etmek durumundayız. Esas olarak kitlelerle sokakta buluşmayı hedeflemeliyiz. Sınıfsal ve toplumsal, özgürlük ve demokrasi mücadelesi için, sokak pratiği temel halkaların başında gelmektedir. Bu temel halka kitleselleşmeye gidecek yolun kedisidir. Bu gerçeklik ışığında sokak çalışmalarına esas alıp fırsata dönüştürmeliyiz.

Kitleleri örgütlemek bir siyaset ve metot sorunudur. Tüm bu gerçekleri görerek, çalışma tarzımızı yeniden gözden geçirmek zorundayız. Dar kalıplara sıkıştırılmış düşünce ve yaklaşım tarzından uzaklaşmalıyız. Kitleleri örgütlemek isteyen onları her yönüyle tanıması gerekir. İşçi sınıfından gelmeyen, sınıftan çalışmayan, sınıfla geniş bağları olmayan işçi sınıfı ve emekçilerin durumunu iyi anlayamaz. Onların düşünce, talep ve ruh hallerinden iyi anlayamaz ve onların gönülünde taht kuramaz. Somut olarak, tanımadığımız, bilmediğimiz kitlelere yönelik doğru ve etkili siyaset üretmesiniz. Kitlelerin yaşadığı sorunları, onların problemlerini yine onların dilinden ve rahat anlayabilecekleri düzeyde tekrar onlara anlatmanız kavratmanız gerekmektedir. **"Her türlü çalışma için iki ilke söz konusudur. Birincisi, kendi kafamızdan kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaçları; ikincisi; bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları istekler"** doğru belirlemede olduğu biçimiyle kitle çalışmasını esas almalıyız. Peki biz nasıl yapıyoruz? Genelde şöyle yapıyoruz. Kitlelerin taleplerini doğru ve bilimsel temelde işleyerek onlara tekrar götürmek yerine, kendi istek ve ihtiyaçlarımız sanki kitlelerin de istek ve ihtiyacıymış gibi, sözde ve biçimsel olarak bir kitle çalışması yürütmekteyiz. Kitlelere yönelik

gerçekleşmeyen veya onlara mal edilmemiş bir faaliyete kitleler katılmazlar. Diğer bir noktaysa, yürüttüğümüz kitle çalışmasında, yaşanan en büyük sorunların başında, kitlelerin diline ve problemlerine yabancı oluşumuzu görmek gerekiyor. Kitlelerin siyasal bilinç seviyesini bazen kendimizle aynı düzeyde görüyoruz. Böyle olunca da, ancak, kendimiz için önemli olan konuları anlatıyoruz. Bazen bildiğimiz ne kadar zor ve edebi kelime varsa sıralıyoruz. Karşımızdaki bize "özenerek, itinayla" sıraladıklarımızı anlamıyor. Karşı çıkıp eleştirmiyor. Bizde de "iyi şeyler yaptık, konuyu anlattık, kavradık, onaylattık" edasıyla başka bir havaya giriyoruz. Ama durumun böyle olmadığı başka bir gerçek, olarak önümüze çıkmaktadır. Sınıf savaşlarında kitle çalışmaları üzerine onlarca, öğrenebileceğimiz kaynaklar mevcuttur. Bunlara esas alarak yoğunlaşmalıyız ve ufkumuzu bu noktada derinleştirmeliyiz. **"kitlelere, kitabi kalıpların diliyle değil, her kelimesi ve her düşüncesi milyonlarca insanın en derin duygu ve düşüncesini yansıtan bir dile, kitlelerin davası uğruna savaşanlarının diliyle hitap etmesini öğrenmeliyiz"** işte bizim de kitleleri bilinçlendirme ve örgütleme dilimizi düzelterek, yukarıdaki alıntıya uygun bir biçimde şekillenerek derinlik kazanmalıyız. Burada amaç, hammaddeyi ürüne dönüştürmek için, doğru ve etkili yöntemi kullanmaktır.

Bu gerçek durumdan hareketle, önümüzdeki bu sıcak günler için, ön hazırlıklarımızı şu noktalar üzerinde şekillendirmeliyiz. Ülkelerde, Bölgelerde ve alanlarda, platformlar şeklinde mevcut olan birlikler içinde yer almak, yada oluşumlarına öncülük yapmak bugün açısından bir zorunluluktur. Bunların içinde çalışırken, yerli ve göçmen anti-emperyalist, anti-faşist örgüt ve gruplar hareket etmeyi esas almalıyız. Eylemlerin özellikle sokakta devrimci ruhunu öne çıkarmalıyız. Bu platformlar ve birlikler içinde mümkün

oldukça en geniş kesimleri içine alacak biçimde, örgütlemeler yapmalıyız. Politik çalışma ve mücadele adına, sol ve sekter, sağ ve liberal yaklaşımlardan kaçınmak gerekir. Çünkü bu iki uç noktada, programımızı ve üzerinde yükseldiğimiz siyasal politik çizgimizle çelişik bir durumu beraberinde getirmektedir. Ve bu oluşumlarda, aldığımız görevleri layıkıyla yerine getirerek güvene dönüştürmekte asıl olandır. Bazen bir alan çalışmasında yürütülen kampanyalar veya faaliyetler doğru bir tarzda ele alındığı takdirde, bizi yerli kamuoyu ile buluşturmanın kaçırılmayacak fırsatlarını sunmaktadır.

Öyleyse, programımızın öznesi olarak bizler, sorumluluklarımızın büyüklüğünü, ağırlığını görerek, hissederek hareket etmeliyiz. Bu noktada tüm aktivist ve faaliyetçilerimiz gördüğü tüm meseleleri, toplumun meseleleri durumuna getirmek ve kitleleri kendi sorunlarına sahip çıkmaları için onlara öncülük yaparak, yol göstermek olmalıdır. Bu anlamda, AB emperyalistlerinin yaşadığı kriz ve neticesinde çıkarılan, yeni yasalarla, hak gaspları bağlamında önleyici paketlerin devreye sokulması kaçınılmazdır. Bu nedenle yerli ve göçmen halkın ortak, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesi bugün daha çok önem kazanmıştır. Önümüzdeki süreçte bu mücadelelerin içinde yer alarak, büyütme için bir çok nedenimiz vardır. Ve mücadeleleri ilerletmek, için üzerinde yükseldiğimiz mevcut programımız, siyasal birikim, tecrübe, imkan ve olanaklarımız mevcuttur. Kendi gücümüzün bilincinde olarak, mücadeledeki öngörü uyanıklığımızı, zengin taktik ve metotlarımıza diyalektik bir derinlik kazandırmalıyız.

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

**Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net**

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland**Yazışma Adresleri:**Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland**haber göndermek için:**

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net**e-mail:** atik2@atik-online.net

İŞÇİ VE EMEKÇİLER AYAKTA, AVRUPA YÜKSEK SARSINTI RİTMİNDE!

Avrupa'da ekonomik ve borç krizi derinleştikçe egemen burjuva sistem kemer sıkma paketlerini bir bir devreye koyarken, ezilenlerin tepkisi de tüm Avrupa'yı sarmış, sarsıntı ritmi yükselerek burjuvaziye korku salıyor. Son Avrupa parlamentosunda bütçe planlanması adı altında tartışılarak kabul edilen yeni paketi ret eden işçi ve emekçiler tüm Avrupa sokaklarında polis her türlü saldırısını boşa çıkararak tepkilerini dile getirip protestolarını yükseltiyorlar.

Avrupa bölgesi kendi aldığı karara, 'kamu borç stokunun ve yıllık borçlanma miktarının belli sınırlar içinde kalmasına uymayınca', ortaklarına akıl hocalığı yapan Almanya da uymadığı bu anlaşmayı, kendi isteğine uygun bir tarzda, getirilen kriterleri görmezlikten gelmesinden dolayı, finans piyasaları Avrupa'ya verdikleri güveni disiplinsizlik yüzünden kaldırınca, Avrupa bölgesinde yirmi beş ülke kendi koyduğu kuralları geri dönmek zorunda kalarak mali pakt anlaşmasını imzalamak zorunda kaldılar.

Avrupa Birliği'nin yirmi yedi üyesinde yirmi beşi, yeni bir krize karşı önlem almak ve üye ülkelerin bütçe disiplini sağlamalarını öngörmek için hazırlanan mali anlaşmayı kabul ederek imzaladılar. Bu anlaşmaya uymayarak bütçe sınırını ve borçlanma sınırını aşan ülkelere doğrudan yaptırım uygulanacak. Bu duruma göre aşırı borçlanma durumuna giren ülke hakkında hemen soruşturma açılarak, Avrupa adalet divanı tarafından

oluşturulan Avrupa istikrar fonunda yararlanamayacak.

Bu anlaşmadaki esas amaç, her AB üyesinin yapılan anlaşmalara uyumunu sağlamak. Avrupa birliğinin almış olduğu tüm "ekonomik tedbirlere" bağlı "tasarruf paketleri" adı altında emekçilerin kazanılmış haklarına gasp eden anlaşmalara uymaktır. Bu anlamda Avrupa antlaşmalarına hukukî bağlayıcılığı olan üst sınırlar yerleştirmektedir. Diğer bir noktada, ulusal parlamentoların egemenlik haklarını kısıtlarcasına, yaptırımların otomatikman devreye girmesini sağlamak, ülke bütçelerini Avrupa Birliği'nin denetimine açmaktır. Yani, Euro içerisinde ekonomik bağımlılığı ile ekonomisi geri olan ülkelerin ulusal çıkarlarında fedakarlık etmeleri istenmektedir.

Dolayısıyla, Avrupa coğrafyasını sarmalayan mali ve ekonomik krizler gelinen aşamada her yeni gün derinliğine yayılarak büyüyor. Emperyalist-kapitalist sisteme ait tipik yapısal ve devresel krizler sarmalına; siyasal yönetim krizleri ile kontrolde çıkan sosyal yıkım krizleri de ekleniyor. Uluslararası sermaye, rakiplerini kontrol etmek ve kısaca almak için, geleneksel ve egemen burjuva siyaset tarzını acımasız bir şekilde devreye koyuyor. Hangi ülkede hangi parti iktidara gelirse gelsin uluslararası tekellerin direktiflerine uymakla yükümlü kınıyor. En son iki ülke olan, Yunanistan ve İtalya'da olduğu gibi, ekonomi seçilmişlerin değil, sermayenin çıkarlarını korumak için atanmış teknokratların denetimine teslim ediliyor.

ile yetinmeyen sermaye sahipleri, sosyal ve siyasal saldırganlık politikalarını halka ve emekçilere pervasızca dayatıyorlar. Sermayenin sınırsızlaşan özgürlüğü kazanılmış hakların, sosyal refahın, adaletin, insani temel hak ve özgürlüklerinin ortadan kalkmasını da beraberinde getiriyor.

Avrupa Birliği krizden kurtulmak için uygulamaya soktuğu her yeni düzenleme, işçi ve emekçileri daha fazla sistemin boyunduruğu altına sokuyor demektir. Bu boyunduruğa hayır diyen emekçiler Avrupa'nın birçok ülkesinde ayağa kalkarak sisteme ve uygulamalarına itirazını üst perdede dile getiriyorlar. Yunanistan parlamentosu tarafından kabul edilen Ortaçağ yasalarını günümüze taşıyacak baskı yasalarının faturası ağır, yüzeli bin kamu çalışanın iş den çıkarılması, kamu çalışanlarının maaşlarının yarıya indirilmesi gibi dayatmalara karşı "Yeter artık" diyen milyonlarca Yunan emekçisi, grev, işgal ve sokak gösterileri ile AB ve İMF'den çıkılması ve borçların ödenmemesi taleplerini haykırıyor.

Yunanistan'da sonra krizde en fazla etkilenen Portekiz'de de aynı yasalar çıkarılmaya çalışılıyor, son bir ay içerisinde kemer sıkma politikalar karşısında milyonlarca emekçi sokağı mesken eğilmiş durumda. Son 30 yılın en büyük grevini yapan işçiler Lizbon'da gerçekleştirdikleri gösteriye yüz binden fazla emekçi akın etmiştir. Borç krizi batağında kurtulamayan bu ülkede işsizlik oranı hayli yüksek bir durumda. Kriz nedeniyle özelleştirmelere üzerinde yoğunlaşan İspanya'da durum çok farklı gözüküyor. Yeni kurulan hükümetin açıkladığı bütçeye yönelik sokağa çıkan yüz binler, soru-

nu krizden değil sistemde sloganları atmaktalar. Sağlık ve eğitim alanındaki kısıtlamalar ile özelleştirmelere karşı gençlerin başını çektiği gösteriler tüm İspanya'ya yaygınlaşmış durumda.

Avrupa Birliği'nin başını çeken Fransa uyguladığı kemer sıkma politikalarında dolayı başı "belada" kurtulmayacaktır. „Krizi biz çıkarmadık faturasını da biz ödemeyeceğiz“ diyen işçi ve emekçiler birçok şehirde gösteriler düzenleyerek polisle çatışmaktalar. Aynı durum Almanya'da da mevcut. Almanya'da kamu sektöründeki uyarı grevleri yayılıyor. Son haftada altı eyalette yapılan uyarı grevlerine yeni alanlarda katılım sağlayacak. Birçok iş kollunda işçilerin taleplerine cevap olmayan Alman hükümeti işçilerin grevleri ile sarsılmaktadır. En son hava yollarında yaşanan grevler Alman hükümetini zor durumda bırakmıştır. Hollanda'da son dönemde yapılan grevlerin en görkemlisi, eğitimdeki tasarrufa karşı 50 bin öğretmenin bir günlük yaptığı grevdir. Belçika, Çek Cumhuriyeti, İtalya gibi ülkeler de de uygulanan tasarruf paketlerine karşı, işçi ve emekçiler yaptıkları grev ve gösteriler ile hükümetleri zorlamaktalar. Bu direnişler gelinen aşamada Doğu Avrupa'da sıçramış durumda.

Tekelci kapitalizm geniş toplumsal kesimlere karşı saldırılarını yoğunlaştırarak savaş ilan etmiş durumda. Kazanılmış her türlü hakkı geri almak için her yöntemi kullanarak adeta cadı avına çıkmış gibi. Buna karşıda toplumsal muhalefet yaygınlaşarak tüm Avrupa'yı alev sarmış durumda, ortaya çıkan burjuva alevi yangına çevirecek önderliğini mutlaka doğuracaktır.

bu sınırı aşan ülkeler hakkında direkt inceleme başlatılabilir. Yapılan anlaşma 2013 tarihinde, anlaşma yapan ülkelerin parlamentolarında onaylandıktan sonra yürürlüğe girecektir. Bu anlaşmaya taraf olmayan veya parlamentoları onay vermeyen ülkeler

Gelinen aşamada, sömürü, soygun ve talan üzerine kurulu kapitalist düzenin devamı için kendi yarattıkları krizleri bir kalkan olarak da kullanan kapitalist sermaye güçleri, "tasarruf paketleri" adı altında "ekonomik terör" politikaları uyguluyorlar. Bunun

Avusturyada Yürürlüğe Konulmak İstenen Soygun Paketi ve Bu Paket Kapsamındaki Saldırıları Kısa bir Değini

Emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı mali krizin sonuçları ve bu sonuçlar bağlamında yaşanan saldırılar işçi ve emekçi kitlelerin hayatlarını zorlaştırmakta, yaşam standartlarını düşürmektedir. Kriz-

lasyon güçleri arasında yapılan pazarlıklarla ortaya çıkan bu paket tamamen sermaye ve patronlar düşünülerek tasarlanmış olduğu göze çarpmaktadır. Yalan ve manipülasyonlara dayalı hepimiz tasarrufa

da şu soru akla gelmektedir acaba arazi fiyatları hızlı bir artış mı gösterecek? Bu soruya hayır demek mümkün. Burada kiracılara daha fazla yükün getirileceği, kiralarn pahalılaşacağı görülmektedir. Konut kredilerinde ve devlet yardımlarında kısıtlamalara gidilecektir.

Yine bu paket kapsamında işçilerin işten çıkarılmaları durumunda patronlara bir ek ücret getirilmektedir. Bu durum akıllara şu soruyu getirmekte. Acaba hükümet işçilerin işten atılmalarının önüne mi geçmek istiyor? Kesinlikle hayır. Burada'da işçiler anlaşmalı bir şekilde işten atılmaya zorlanacaklardır. Bu kapsamda 2013 -2016 yılları arası 52mil.€ dan 119 mil. € ek bir gelir hesaplanmaktadır. Buda acaba işten çıkarmaların artacağını hesaplanıyor? Böylesi bir durum ekonomik krizin daha fazla derinleşeceğinin ifadesi olacaktır.

Avrupa Birliği çapında 2014 yılı itibariyle yürürlüğe konulmak istenen mali işlem vergisi kapsamında 500 mil. € bir gelir hesaplanmaktadır.

Tasarruf paketi işçi ailelerine ek kısıtlamalar getirmektedir. Her

ya gidilmektedir.

Sağlık reformları kapsamında 2016 yılına kadar 1,4 mil.€ tasarruf edilmesi planlanmaktadır. Buna ek olarak eyaletlerde ve belediyelerde 5 mil. € kısıtlamaya gidilecektir.

Erken emeklilik zorlaştırılarak insanlar daha uzun yıllar çalışmak mecburiyetinde bırakılmaktadır. Sene başında yapılan araştırmalar 50 yaş üzeri işsizlerin sayısı 65.000 olarak kayıtlara geçmişti. Bu durum bu kişilerin gelirlerinin düşmesini ve sonrasında işsizlik yardımı kapsamında emekliliklerine yansımayı da beraberinde getirecektir. Önümüzdeki yıllarda emekli maaşlarına enflasyon artışının altında zam yapılması planlanmaktadır. Bununla 123 mil. € tasarruf edilmesi planlanmaktadır.

Kısaca ortaya koyduğumuz verilere bakıldığında tasarrufların kimlere yönelik düşünüldüğünü görmek mümkün.

Sonuç olarak her gün yeni saldırılarla karşı karşıya kalmaktayız. Sosyal hak gaspları, eğitimde, sağlıkta, emeklilikte vs..yapılan kı-

lerden çıkış'a ilişkin onlarca reçete sunulmakta geniş emekçi yığınlarının bilinçleri bulandırılmaktadır. Ancak yaşanan gerçeklik ve emekçi kitlelerin her gün küçülen lokmaları yaşanan sorunları ve bu sorunların kaynağını irdelemeyi de beraberinde getirmektedir. Ancak örgütlü karşı duruşların yaratılmamasından kaynaklı egemen sınıflar hergün yeni politikalar geliştirmekte ve saldırılarını aralıksız sürdürmektedirler. Bu saldırılar kapsamında Avusturya devleti ve SPÖ ÖVP hükümeti tarafında kamu oyuna sunuldu. Bu paket Avusturya tarihinde en kapsamlı soygun paketi olarak adlandırılmaktadır. Bu kapsamda getirilecek kısıtlamalar ve saldırılar önemle değerlendirilmeyi ve kavranılarak karşı konulmayı gerektirmektedir. Bu bağlamda yeni tasarruf paketi'nin götürülerini kısaca ortaya koymakta yarar var.

Koalisyon hükümeti Avusturya tarihi'nin en kapsamlı saldırı paketini hazırlamış olduğunu söylemek kesinlikle abartı olmayacaktır. Haftalarca medyada tasarrufa gidilmesi gerektiği ve hepimizin buna ihtiyacının olduğu propagandası yapıldı. Hükümetin hazırladığı tasarruf paketi Şubat ayında kamuoyuna sunuldu. Gizli görüşmeler ve koa-

gitmeliyiz söylemi sadece işçi sınıfı ve emekçiler için geçerlidir. Tasarruflar tamamen işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmekte zenginler bu tasarruflardan muaf tutulmaktadır. Oysa krizin sorumluları işçi ve emekçiler değildir. Bu krizin faturası kapitalizmin nimetlerinden faydalanan asalak sömürücü sınıflar ödemelidir. Göz boyamak amaçlı zenginlerden de kesintilerin olacağı propaganda edilmekte, yüksek gelir ve kazançlara 110 mill. € gibi komik bir rakam tasarrufu planlanmaktadır. İşçi ve emekçilerden yapılacak kısıtlamalarla karşılaştırıldığında bu rakam deveye kulak bile değildir. Bu paket tamamen neo liberal ekonomik politikaların uygulanmasıdır. Bu durum doğru kavranarak kapsamlı bir mücadelenin geliştirilmesini gerektirmektedir.

Gelişmeler ve genel gidişat doğru okunduğunda bu paketin kapsamlı bir saldırı sürecin başlangıcını oluşturduğu görülecektir. Ortaya konulan rakamlar tamamen bir aldatmacadan ibarettir. Yapılan tasarrufların neden her yıl katlanarak arttığı, 2015-16 yılları arası bu rakamların iki misline katlandığı, yine 2013 yılı itibariyle gayrimenkul ve arazi satışlarında vergilendirmenin iki misline çıkarılacağı gözlerden kaçırılmaya çalışılmaktadır. Bura-

ne kadar aileler bundan muaf tutulacak denilse de bu sadece bir yalandan ibarettir. İşçi aileleri tüm kısıtlamalardan direk nasibini almaktadırlar.

Eğitim kapsamında kısıtlamalara ve tasarruflara gidilmeyeceği söylene de, bu alana yönelik geçmişte alınan kararlar uygulamaya konulmakta ciddi kısıtlamalar gündeme gelmektedir. Kamu hizmetleri alanında yapılan kısıtlamalar bu alana direk yansımakta, öğretim görevlilerinden 1,1mil.€ kısıtlama-

sıtlamaları yanı sıra şimdi tüm bu alanları içine alan yeni ve daha kapsamlı bir saldırıyla karşı karşıyayız. Bu saldırıların püskürtülmesi ancak işçi ve emekçilerin örgütlü karşı koyuşuyla püskürtülebilir. Bu anlamda en geniş mücadele platformlarını oluşturmak bir görev ve zorunluluktur. Kitlelere yönelik bilgilendirme toplantıları, Mitingler, Yürüyüşler düzenlenmeli kamu oyunu duyarlı kılmanın çalışmalarını aktif bir şekilde örgütlememiz gerekmektedir.

Gerçekler inatçıdır

İŞÇİLERİN TARİHİNDE SENDİKALARIN EVRİMİ...

Kapitalizmin çelişkileri tüm dünyada olduğu gibi, tarih sahnesine ilk çıktığı Avrupa kıtasında da giderek gelişmekte ve uç boyutlara tırmanmaktadır. Artan sömürü ve gasp edilen sosyal haklar ile işçi sınıfı ve kafa emekçilerinin hızla sokulduğu yoksullaşma sürecinin önü alınamıyor. Kapitalizmin yeniden üretim sürecinin iyice tıkanması ve istikrarlı işleyişini iyice yitirmesi artan sömürüyle birlikte işsizliği de iyice artırmıştır. Uluslararası krizin en çok yıpratıldığı Avrupa ülkeleri başta Yunanistan olmak üzere, Portekiz, İrlanda, İspanya, İtalya gibi ülkelerle birlikte, Almanya, Fransa, İngiltere gibi tarihin en eski kapitalist Avrupa devletleri bile durumlarını bir türlü düzeltemiyorlar. Bunun sonucu işçilerin ve gençliğin artan tepkilerini dindirmek için her yola başvuruyorlar.

Öyleki günümüz koşullarında çelişkilerin iyice keskinleştiği Avrupa'daki mali sermaye, zamanında sendikaların önemli bir bölümünü açıktan denetimi altına almıştır. Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Hollanda, İspanya, Belçika ve diğer Avrupa ülkelerin burjuvazisi, baskıya, zora, yozlaştırmaya dayalı klasik yöntemlerle beraber- etkisi altına aldığı bu sendika federasyonları üzerinden işçilerin tepkilerini ve hoşnutsuzluğunu düzen sınırları içerisinde tutmaya çalışmaktadır. Oysa sendikalar, kapitalizmin geçmişteki serbest rekabetçi sürecinde, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadele organları olarak tarihteki yerlerini almışlardı... Dolayısıyla ilk başlarda sendikalar işçilerin denetiminde hareket eden kitle örgütleriydi. Ancak sınıf mücadelesinin tarihsel evrimi içerisinde, işçi sendikaları, burjuvazi tarafından ideolojik ve örgütsel olarak içten fethedilmiştir. Sınıf mücadelesine önderlik eden partiden kopuk işçi hareketi belli bir süre sonra kaçınılmaz olarak -diğer mevzileri olduğu gibi- sendika mevzisinin önderliğini de burjuvaziye kaptırır. Salt düzen içi taleplerle yetinen bir hatta sokulur. Bu hatta kaymayan sendikalar olsa da, maalesef günümüzde Avrupa'daki sendikal hareketlerin geneli bu doğrultudadır.

Öyleki Brüksel'de olan son eylemde bu durum bir kez daha kendisini göstermiştir. Krizlerin yükünü emekçilerin sırtına yükleyen Avrupa'nın burjuvazisinin aldığı kemer sıkma politikasına tepki olarak, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) tarafından 29 Şubat 2012 tarihinde organize edilen eylem, önceden lanse edildiği gibi, Avrupa çapında kitlesel katılımın olduğu bir yürüyüş değildi. Ayrıca Brüksel dışında bazı Belçika şehirlerinde birbirinden kopuk ve sabah saat 09'da yapılan formaliteye dayalı mitinglerle de geçiştirilmiştir. Böylece iki gün sonra Avrupa burjuvazisi "kemer sıkma" yaftası altın-

da Avrupa'nın tüm emekçileri aleyhine kararlarını rahatça almıştır. Avrupa kıtasını temsil eden ETUC konfederasyonu, burjuvazinin önderliğinde olan bir kurumun misyonunu oynamıştır. İşçilerin tepkilerini düzen sınırları içerisinde geçiştirmiştir.

Oysa işçi sınıfının tarihine bakıldığında sendikaların özel bir yeri vardır. Sendikalar işçiler ile burjuvazi arasındaki çetin mücadeleler sonucu, işçilerin yarattığı mevzilerdir. Ama burjuvazinin çeşitli biçimlerde devamlı müdahale ettiği ve kendi denetiminde tutmaya çalıştığı bir tarihsel geçmişi de vardır sendikaların...

Kapitalizmin oluşmasıyla birlikte, işçi sınıfı-burjuvazi çelişkisi ve çatışması keskin boyutlarda devam eder. Gelişen bu mücadele iktidardaki burjuvazinin devlet aygıtı ve kurumlarına karşı, zamanla ezilen, sömürülen, muhalif işçi sınıfını da örgütlenmeye iter. İşçiler serbest rekabetçi dönemin zorlu koşullarında birlikte mücadeleler yürütürler. Sınıf karakteri işçi sınıfını kolektif mücadeleye sevk eder. Önce İngiltere'de başlayan ve Avrupa'nın diğer ülkelerine yayılan sendikal hareketler oluşur. 18. yüzyılın ortalarında İngiltere'de ortaya çıkan sendikal hareketler, giderek Batı-Avrupa'nın diğer ülkelerine yayılır. Sendika örgütlenmesi ilk çıktığı koşullarda yasaktır. Yasağa boyun eğmeyen işçiler sendikal örgütlenmelerle beraber grev silahını da keşfederler. 15-16 saat ağır koşullarda ve ucuz ücretlerle çalıştırılan işçiler, tüm baskılara karşı sendikal örgütlenmeyi ve grev geleneğini terketmezler, giderek bu silahlara daha sarılırlar. Bunun sonucu sendikalar 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren İngiltere, Fransa, Almanya ve diğer batı-Avrupa ülkelerinde yasal hale gelir. Avrupa dışında Amerika'da da bu mücadele verilir. 8 saatlik işgünü talebi için 1 Mayıs 1886 tarihinde direnişe geçen Chicago işçilerine saldırılır. 4 işçi lideri de idam edilir. Direniş daha sonraki yıllarda devam eder ve onlarca işçi katledilir. Ta ki talepler elde edilene kadar... 2. Enternasyonal tarafından 1889 tarihinde 1 Mayıs işçi sınıfının "Birlik," "Mücadele," ve "Dayanışma" günü ilan edilir. Ayrıca New York'da 8 Mart 1857 yılında yine, greve giden kadın işçilere yapılan saldırı sonucu 129 işçi katledilmiştir. Onların anısına Klara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart uluslararası dünya emekçi kadınlar günü ilan edilir...

Tüm bu mücadeleler önceleri yasak olan sendikaların, sonraları mücadele sonucu yasal olarak burjuvaziye kabul ettirildiği süreci içerir. Dolayısıyla sendikalar bu tarihsel süreçte işçilerin denetiminde hareket etmiştir.

Sınıf mücadelesinin geçen yüzyılın başlarında Avrupa ve Rusya'da gelişmesi ve işçi sınıfının kazandığı tarihi tecrübe, sendikal örgütlenmeyi devam

ettirir. Sendikal örgütlenme işçi-kapitalist saflaşmasının ürünüdür. Ama doğrudan bir iktidar organı değildir. Dolayısıyla işçi hakları için mücadele edip, sistemi siyasal olarak teşhir etse de, sistemi sosyal-pratikte bir iktidar organı gibi hedef alamaz. Sınıf çelişkisinin bu boşluğu, 19. yüzyılın sonlarından ve 20. yüzyılın başlarından itibaren iktidarı devrim perspektifiyle hedef alan partileri gündeme getirir. Dolayısıyla sendika ile parti arasında doğrudan örgütsel bir bağ yoktur. Ama işçi sınıfının sendikalar -ve kitle örgütleri- üzerinden verdiği mücadeleyi sınıfsal mücadeleye de tabi kılar. Dolayısıyla sendikal mücadele işçilerin ekonomik, demokratik hakları için mücadeleyi içerir, ama aynı zamanda işçilerin yarattığı değeri gaspeden sistemi teşhir eder ve hedef gösterir. Böylece işçilerin bilinçlenmesine hizmet eder. Sınıf bilinçli proletaryanın sendikal perspektifi bu doğrultudadır.

Lakin, bu sendikal anlayışa karşı, sistemi teşhir etmeyen ve işçilerin bilinçlenmesini körelten düzen içi sendikal hareketler de oluşmuştur. Bu sendikal hareketler işçilerin sorunlarının esas kaynağı olan sistemi hedef göstermezler. Dolayısıyla bu hareketler işçi sınıfının haklı talepleri uğruna verdiği mücadeleyi düzen içine hapseden salt-sendikal hareketlerdir. Daha 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan bu salt sendikal trade-unionist hareketler, işçilere sömürülen düzeni alternatif göstermişlerdir. Dolayısıyla onların bilinçlenmesi önünde engel teşkil etmişlerdir. Bu anlamda trade-unionizm işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik olarak köleleştirilmesi rolü oynamıştır. Ayrıca Anarko-sendikalist hareketler de, salt sendikal anlayışla sendikalara parti önderliği rolü yüklemiştir.

Burada dikkati çeken nokta; bir dönemler burjuvazinin yasakladığı sendikalar giderek burjuvazi tarafından yönlendirilmiştir. Böylece burjuvazi kendi denetimindeki sendikalar üzerinden, işçileri düzen sınırları içerisinde kendi kontrolü altına almayı planlamıştır. Nitekim 2. paylaşım savaşı sonrası daha 1949'da ABD ve Avrupa emperyalistleri tarafından, Marshal Planı'yla yeni sendikal örgütlenmesine gidilmiştir. Nitekim Uluslararası Dünya Sendikalar Federasyonu'ndan ayrılan birtakım sendikalar üzerinden, emperyalistler denetiminde Uluslararası Hür İşçi Sendikaları konfederasyonu (IFCTU) kurulmuştur. Ayrıca Uluslararası Hıristiyan Sendikalar Konfederasyonu (1968'de Dünya Emek Federasyonu olmuştur) tekeli burjuvazinin kulvarında yer almıştır. Avrupa'nın ve Amerika'nın işçi-aristokratları üzerinden bu sendikalar, bu ülkelerin işçi sınıfını burjuvazinin düzen sınırları içerisinde tutan bir hat izliyorlar.

Burada dikkati çeken diğer nokta; sosyalizmdeki geriye dönüşlerle birlikte nispeten ileri sendikaların yer aldığı Dünya Sendikalar Konfederasyonu giderek zayıflamıştır. Bu sendika federasyonu dışındaki, tekeli burjuvazinin denetimindeki IFCTU ve Dünya Emek Federasyonu daha öne çıkmıştır. Son yirmi yılın sendikaları genelde, tabiri caizse sarı sendikacılıktan daha geri konuma bürünmüşlerdir.

Nitekim uluslararası kapitalist sistemin girdiği kriz iyice kronik boyutlar izlemesine karşı, bu sendikaların tavrı çok gerilerde seyir izlemektedir. Böylece bu sendikalar üzerinden işçi hareketleri burjuvazinin kanatları altında tutulmak istenmektedir. Kriz derinleştikçe giderek yoksullaşan ve giderek işsiz kalan işçi sınıfının tepkisi bu sendikalar tarafından frenlenmekte ve düzen içine hapsedilmeye çalışılmaktadır.

Öyleki, Uluslararası Hür İşçi Sendikalar Konfederasyonu'nun Avrupa Bölge Örgütü olan ETUC tarafından düzenlenen Brüksel mitingi, işçilerin tepkisini geçiştiren formaliter miting olmaktan öteye gitmemiştir. Avrupa çapında lanse edilen yürüyüş, hiçte lanse edildiği gibi yapılmamıştır. Böylece geçiştirilen mitingle işçilerin tepkisi çok alt düzeyde tutularak, işçilerin aleyhinde hayati kararlar alınmasına hizmet edilmiştir. ETUC burjuvazinin gerici ideolojik hattında hareket etmiştir. Emekçilerin tepkileri sendikaların aristokratları tarafından geçiştirilmiştir.

Sınıf bilincinden ve devrimci önderlikten yoksun işçi hareketleri kendiliğinden hareketlerdir. Bu hareketler iktidar perspektifiyle hareket eden önderlikten muaf hareketlerdir. Dolayısıyla bu kendiliğinden hareketler böylesi sendikal önderlikler tarafından düzen sınırları içinde hapsedilir. Oluşan sorunların temelleri hep gizlenir.

Her şeye karşı, sendikal mücadele terk mi edilecektir? Asla! Mücadele devam edecektir. Ama burada objektif olarak ikili bir mücadele vardır. Biri, mevcut sendikalar üzerinden haklar için mücadele edilecektir. Buna bağlı olarak mücadele, burjuvazi tarafından fethedilen sendika önderliklerin, işçi sınıfının gerçek temsilcilerine devredilmesi için edilecektir... Giderek keskinleşen sınıf çelişkileri bu mücadeleyi dayatmaktadır. Giderek daha gelişecek sınıf mücadelesi ve işçi sınıfının edineceği deney ve tecrübe sendika içi mücadeleyi de geliştirecektir. Sendikal mücadele tarihini hatırladığımızda, sendikaların gerçekten kimin ve ne pahasına yaratıldığını unutmamız mümkün değildir... Kapitalizmin derinleşen çelişkileri bu mevziler için mücadeleyi önümüzdeki dönemlerde daha zorunlu kılacaktır.

HOLLANDA İŞÇİ PARTİSİ ÖZGÜLÜNDE İRKÇILIĞA YENİDEN VURGU YAPILDI

İrkçi kavrayışlar bildik bir yaklaşım olarak Hollanda'da sıkça karşılaşılan bir olgu olagelmıştır. Öyleki ırkçı politik lider **Pim Fortuyn**'un 2002 yılında öldürülmesiyle daha da açığa çıkan bu durum, sistematik bir biçimde yükseldi. Son yerel

mayacak bir desteğini alan parti, PVV ve İrkçi yaklaşımları belki de en fazla kınayan kurumların başında geliyor. Fakat, son dönemlerde parti içinde yaşanan bazı sorunlar bu durumun aksini göstermekte.

Nebahat Albayrak, Türkiye kö-

kanı **Jop Cohen** parti başkanlığına atandı. Halbuki Hollanda Politik partilerin benzer durumlarda, baş vurduğu en son yöntem, partili bir belediye başkanın parti liderliğine getirilmesi uğruna görevinden istifa ettirilmesidir. Öyle ki, bu tercih dışında yapılacak milletvekili tercihinin tek adayı Nebahat Albayrak görünmekteydi. Sorun bununla da sınırlı değil...

Jop Cohen, 2010 yılında göreve gelmesinin ardında yapılan genel seçimlerle birlikte partinin oy kaybetmesi ve muhalefete düşmesiyle, 2011 yılında görevinden istifa ettiğini açıkladı. Bu istifanın ardından gündem yeniden, partinin 2 numarası olan Nebahat Albayrak'ın parti başkanlığına getirilip getirilmeyeceği yönünde oldu.

PvDA, Türkiye kökenli bir milletvekili ve partinin 2. sıra adayı olan Albayrak'ın ısrarla parti başına getirilmemesinin altında yatan zihniyeti tartış-

maya açmıştı ki, bu kez parti başkanlığı için seçim yapılmasına karar verdi. Başkan adaylarının açıklanmasının ardından, parti üyelerinin katılımıyla 10 günlük bir seçim süreci yaşayan parti, aralarında Albayrak'ın bulunduğu adaylara oy verdi. Sonuç ise baştan belli olan, Albayrak dışındaki adaylar-

PvDA kavrayışıyla özdeşleşmiş bir kimlik olarak tanınmaktadır. Öyleki Türkiyeli ve diğer göçmen grupları açısından bağlayıcı bir mevki olan Yabancılar Bakanlığında Müsteşarlık görevi üstlenmiş olan bir Türkiyeli olarak, belki de göçmenlere dönük en ağır yasal düzenlemelerin çıkarıldığı dönemin mimarları arasındadır. Bu kraldan çok kralcı yaklaşımının sonucu olsa gerek, PvDA seçimler sürecinde 'örnek yabancı' olarak hep en üstlerde tutuldu. PvDA'nın bir yabancıyı partinin 2 numarası haline getirmesi ise partinin yabancılar sorunundaki 'hoşgörü' cetveli olarak örnek gösterildi.

Fakat, son dönem her iki parti başkan istifasıyla boş kalan parti başkanlığına ısrarla bir Türkiyelinin seçilmemesi, bu konudaki samimiyetinin de sınırlarını gözler önüne sermekte. Parti başkanlığının, geleceğin başbakanı olma ihtimali de dikkate alındığında, bu konunun neden önemli olduğu da görülebilmektedir.

Başta dönecek olursak, yaşamı belirleyen söylemler değil sosyal pratiktir. PvDA ne denli anti-ırkçı söylemler de bulunursa bulunsun, yabancı kökenli bir milletvekilini (ki kraldan çok kralcı dahi olsa) parti başına getirmemek için başvurduğu hile ve oyunlar, partinin gerçek kimliğini gözler önüne sermektedir.

seçimlerde İslam/yabancı karşıtlığı ile bilinen **Wilders**'in partisi **PVV**'in çıkışı da bunun son örneği oldu.

Gerek Wilders'in PVV'i, gerekse Pim Fortuyn'nın yaklaşımları, 'ırkçı' kapsamına alınarak tepki toplamakta olduğu da bilinen diğer gerçektir. Türkiyeli demokrat kurumlar ve diğer göçmen örgütlenmeleri bu açıktan ırkçılığı hedef seçerek tepkisini koymaktadırlar. 'Mağdur'lar olarak sesini yükselten bu kesimlere, yer yer Hollanda'lı politik partilerin de 'destek' verildiği bilinmektedir. İrkçilik karşıtı miting, yürüyüş vb etkinliklerde, bir çok politik parti temsilcisi anti-ırkçı söylemlerle kitlenin yanında olduğunu belirterek, kınamaktan da geri durmuyorlar. PVV gibi ırkçılığı kendine temel alan bir örgütlenmenin siyaset sahnesine çıktığı günden bugüne ise diğer politik partilerin 'anti-ırkçı' olduğunu daha bir duyar olduk.

'Anti-İrkçi' PvDA (İşçi partisi)! Gerçekler böyle mi?

PvDA Hollanda İşçi Partisi olarak, ülkenin en güçlü politik partilerinin başında geliyor. Birkaç dönemde bir hükümet kurma ve dolayısıyla başbakanlık görevini bu politik parti 'hak ediyor'. Ülkede yaşayan yabancıların da azımsan-

kenli bir milletvekili olarak uzun bir dönemdir PvDA (İşçi partisi) içerisinde görev yapan bir kadın.. 2009 Seçimleriyle birlikte yıldızı parlayan Albayrak, partinin 2 numaralı ismi olarak Yabancılar Bakanlığında Müsteşarlık görevine atandı. Buradaki görevinin ardından, 2010 yılında Parti Başkanı **Wouter Bos**'un istifa etmesiyle, adı parti başkanlığı ile anılmaya başlandı. Ancak, tam da bu noktadan sonra PvDA içinde başlayan kargaşalarla birlikte, Türkiye kökenli birinin ısrarla parti başkanlığına getirilmemesi, partinin ne denli yabancı dostu olmadığını bir kez daha açığa çıkardı.

Anti-İrkçi söylemlerde, muhalefete pabuç bıraktırmayan PvDA, 1 numaranın istifa etmesinin ardından, 2 numarayı başa getirmesi gereken olağan prosedürünü bozarak, 'başka birini' parti başkanlığına getirdi. Partinin 2 numarası ve aynı zamanda mevcut hükümetin yabancılar bakanlığına müsteşarlık yapan Albayrak, ekarte edilerek Amsterdam Belediye Baş-

dan biriydi. **Diderik Samson**... 55 bin seçmen oylarının %54'ünü alan Samson'a karşın, Albayrak %8'lik bir oy toplayabildi.

Hollanda'da demokrasi müca- delesi verenler açısından Albayrak,

Belki de bu denli yabancı dostluğu çığırkanlığı, kendi içindeki aç ger- çeklerin kapatılması içindir. Başka birinin ırkçı yaklaşımını gündemde tutmak, kendini gizleyebileceği en akıllıca yöntem olsa gerek...

Halkların mücadele deneyimlerinden öğrenelim -1-

Alman halkı içinde yaygın bir demokratik mücadele biçimi olarak; **yurttaş inisiyatifi** deneyimleri ve öğretisi üzerine:

Almanya'da 'Yurttaş İnisiyatifi' (Bürger Initiative) adı altında yürütülen mücadele geleneği hem tarihsel ve hem de güncel açıdan önemli bir yere sahip. Bu deneyim, Almanya'da yaşayan yurttaşların, özellikle de halkın somut bir sorunu baz alarak birleşik mücadele hattını nasıl öğrendiklerini anlatan çok zengin birikimleri içinde barındırmaktadır.

Bu ve benzer deneyimler bir çok Avrupa ülkesinde, farklı biçim ve içeriklerle de olsa, mevcuttur. Yurttaş inisiyatifi kavramının doğuşu Avrupa ülkelerindeki toplumsal değişim ve devrim süreçlerini hızlandıran rönesans, reformasyon ve aydınlanma süreçlerine kadar uzanmaktadır.

Bir kaç yüz yıldır aktarılan paha biçilmez tecrübelerle, binlerce şehir, kasaba, köy veya mahalledeki kitlesel mücadele deneyimleriyle ve yüzlerce yengi-yenilgi öğretileriyle doludur bu gelenek. Böylesine güçlü ve etkili demokratik/kitlesel/barışçıl mücadele biçimleri ve yöntemlerinin öğretilerini özümsemek, özellikle de yerli ve göçmen demokratik kitle örgütleri açısından bir gerekliliktir.

Yurttaş inisiyatifi kavramı ve mücadelesinin içeriği:

Yurttaş inisiyatifi girişimleri halk kitlelerinin güncel ve somut taleplerini örgütleyerek oluşan ihtiyaç ve enterese birliktelikleridir. Bu girişimler ekonomik, politik, sosyal, kültürel ve çevresel gerekçelerden yola çıkarak

çok özgün ve somut bir talep etrafında oluşturulan birliktelikler olarak algılanmalıdır.

Bu mücadele biçimiyle, kitlelerin doğrudan kendi ihtiyaçlarını ve taleplerini tanımlayarak ve organize olarak kamusal alan, devlet kurumları, politik partiler ve diğer toplumsal gruplar üzerinde siyasi bir baskı ve etki oluşturma hedeflenir. Bu mücadele biçimi somut bir toplumsal sorun etrafında oluşturulan, sıklıkla belirli bir süreyi kapsayan ve gerekliliği ortadan kalktığına da dağılan bir eylem birliğidir.

Bir çok yurttaş veya halk inisiyatifi çok somut bir veya bir kaç sorun veya hedef etrafında birleşerek büyütülen oluşumlardır. Bu nedenle siyasal literatürde 'bir nokta organizasyonları' olarak anılmaktadır. Çok çeşitli ve daha kapsamlı meselelerle uğraşan büyük çaplı örgütlenmelerden, siyasal partilerden bu yapıyla ayrılmaktadır.

Farklı bir mücadele birlikteliği olarak yurttaş inisiyatifi halkın güncel ve somut çıkarlarını mücadele yoluyla yansıtmayı, kerte kerte hak kazanmayı hedef alır ve esasta halkın çıkarlarını yansıtan reform talepleriyle sınırlıdır. Bu inisiyatifi partiler ve örgütlerüstü çalışmaları ve mümkün oldukça saydam, açık ve demokratik bir muhtevaya sahiptirler. Bu birliktelikler içinde bazen örgütler adına yer alınabildiği gibi, genelde herkes mücadele etmek isteyen haktan duyarlı bir birey olarak yer alır. Bu durum bazen 'tarafsızlığın' ve 'örgütlerüstüçülüğün' korunması için oldukça önemlidir.

Halk kitlelerinin -en azından bir kısmının- kendilerini ve somut taleplerini

özgürce tanımlamaları ve toplum nezdinde bir farkındalık yaratılabilmesi bakımından halk inisiyatifi deneyimlerinin paha biçilmez bir öneme sahiptir. Yurttaş inisiyatifi halkın çıkarlarını yansıtmayı önemseyerek taban demokrasisi üzerine yükselirler. Bu hareketler değişimi tabandan, halktan başlatarak, mücadeleyi organize ve koordine ederek büyütme ve somut bir hedefe ulaşıldığında bu birlikteliği sönmüştür benimsenir.

Somut bir toplumsal mesele, talep, istek ve amaç uğruna imza toplamak, yürüyüş ve mitingler organize etmek, bilgilendirme toplantıları gerçekleştirmek, kamuoyunu etkilemek ve hatta bir zorunluluk olduğunda militan kitle eylemleri gerçekleştirmekten asla çekinmezler. Örneğin 'Stuttgart 21' mega projesi, Atom santralleri, sosyal yıkım projesi Hartz IV karşıtı bir çok eylemlerde olduğu gibi...

Yurttaş inisiyatifi kavramı belirli bir organizasyon biçimine indirgenmez. İlk başlarda bu yönlü bütün girişimler oldukça esnek ve hiyerarşik değildir. Katı organizasyon yapılanmasına sahip değildir. Bu tür eylem birliktelikleri içinde amaç ve hedeflerin başarıya ulaşabilmesi çok güçlü bir ikna gücünü, politik sabrı ve sebatı öngörür. Amaca ulaşmak çok uzun zamanı, yılları gerektiriyorsa bu girişimler sürece dernekleşme, vakıflaşma veya örgütleşmeyle de sonuçlanabilir.

Alman Şehirleşme Enstitüsü'nün 1976 yılındaki bir araştırmasına göre o dönemki yurttaş inisiyatifi hareketinin yüzde 17'si çevre meseleleri, yüzde 16'sı kreş ve çocuk parkları, yüzde 11,8'i, yüzde

8'i eğitim hakları için kurulmuş.

Kapitalist ülkelerde yurttaş inisiyatifi hareketlerinin kurulmasına neden olan en temel mesele sözde 'ekonomik kalkınma' stratejileri bağlamında ortaya çıkan sosyal, hukuksal, kültürel ve siyasal meseleler ve son yıllarda dayatılan kentsel dönüşüm projelerin topluma zararları ve çevresel yıkımlardır.

Bunun yanında politik yönetim ve idare sistemlerinin bozukluğundan kaynaklı sorunlar ve buna bağlı olarak yasa-yargı-yürütme erklerine bağlı kurumların halkın gerçek sorunları ve taleplerinden hızla uzaklaşması bu inisiyatifi hareketlerinin oluşmasında en önemli etkiye sahiptir. İşte bu durumlar ve gelişmeler geniş kitleler içinde politik homurdanmayı, serzenişleri ve hatta itirazları yükselttiği için halk bu mücadele yöntemini yaygın olarak kullanmayı bugün dahi bir çok yerde tercih etmektedir.

Ayrıca devrimci, ilerici parti ve örgütlerin kitlelerin günlük, somut sorunlarını tespit etme, bunları ciddiye alarak kitlelerin örgütlenmesine yardımcı olma konusundaki genel eksiklikleri halkın bu türden esnek oluşumlara yönelmesinin başka bir nedeni olarakta sayılabilir. Oysaki 1968 devrimci kuşağının bir kazanımı olan 'Parlamento Dışı Muhalefet' hareketi devrimcilerin önderliğindeki bir kitle inisiyatifi olarak doğmuştu ve yurttaş inisiyatifi hareketinin toplum içinde yeniden kabul görmesinde ve yaygınlaşmasında o tarihsel kesitlerde çok önemli bir rol oynamıştı.

-Devam edecek-

Duisburg Hamborn halkı evleri için direniyor!

"Faşist olmayan her kurumun bizimle dayanışmasından mutluluk duyuyoruz"

Duisburg Hamborn'da Factory Outlet Center isimli büyük alışveriş merkezi yapılmak amacıyla yıllardan beri insanların yaşadıkları yüzlerce ev yıkılmak isteniyor. Semt sakinleri aylardır konutlarından çıkmamak ve evlerini yıktırmamak amacıyla direniyorlar. Bu amaçla kurulan Halk İnisiyatifi çatısı altında çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. ATİF ve YDG'nin de destek sunduğu bu sürece ilişkin Halk İnisiyatifi sözcüleri Helmut Mattern ve Silvia Brenneman ile Mücadele Gazetesi olarak yaptığımız söyleyişi sizinle paylaşıyoruz.

Mücadele: Halk İnisiyatifi nedir, amaçları nelerdir ?

Helmut Mattern: İnsan onuru ve adaletli bir yaşam için varız. Yerleşim alanımızı elimizde tutmak için bu inisiyatifi oluşturduk. Gazeteden aldığımız evlerimizden atılma haberi ile yaşadığımız hayal kırıklığı giderek öfkeye ve

kararlı bir karşı duruşa dönüşmüştür bugün.

Mücadele: Proje sahiplerinden çeşitli tehditler aldığınızı duyduk. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz ve bu tehdit sizi nasıl etkiledi?

Helmut Mattern: Bir kaç kez tehdit telefonları ve mektupları aldım. Geçtiğimiz haftalarda evimin koridoruna tanımadığım insanlar girerek ortalığı dağıttı. Arabamla giderken takip edildiğimi fark ettim ve bir kaç kez evimin önüne kadar sürdü bu olay. Bu tehditlerin kimler tarafından yapıldığını bilmiyorum, ancak

tahminler yürütüyorum. İrademizi kırma amaçlı olma ihtimali yüksek görünüyor. Bu tehditler bizi işimizde daha çok motive etti.

Mücadele: Basın ve sizin dışındaki insanlar bu sürece nasıl yaklaşıyorlar?

Silvia Brenneman: Basın biz Kiracıların tazminat davası için bu olayın peşinde olduğumuzu düşündüğü sürece yanımda oldu. Fakat biz mücadelemizde kararlıydık bunu anladıkları andan itibaren basın bize karşı yazmaya başladı. Dışımızdaki insanlardan bize her gün e-mailler geliyor. Yanlış olmadığımızı başka şehirlerde de aynı ev şirketi tarafından evlerinden çıkarılmak istenen kiracılar olduğunu ve bunların mücadelemizi desteklediği haberlerini alıyoruz. Çeşitli sosyal yardım kuruluşları, dernekler ve çeşitli kuruluşlar da bizi destekleyenler arasında.

Mücadele: ATİF ve YDG dayanışması hakkında neler düşünüyorsunuz?

Helmut Mattern: Faşist olmayan her kurumun bizimle dayanışmasından mutluluk duyuyoruz. Basın ilk günden beri Anti-Propaganda yapmaya çalıştı. Bu uğraşları ATİF ile olan ilişkimizi ve dostluğumuzu tahrip etme çabasıdır. Basının bugünkü tutumu bölücüdür. Halk İnisiyatifi ve ATİF yok artık, çünkü biz bir bütünüzdür.

18 MART DÜNYA POLİTİK TUTSAKLAR GÜNÜ NEDENİYLE, CEZAEVLERİNDE DURUM

Cezaevleri Genel anlamıyla, Emperyalist-kapitalist sistem için,

önemli bir alandır. Bu “korku” alanı toplumu susturmanın, muhalefeti yok etmenin ve bastırmanın bir aracı olarak, her dönem egemenler cezaevlerini bir kalkan olarak kullanmıştır. Bugün dünya genelinde, emperyalist-kapitalist sistemin hüküm sürdüğü, tüm kıtalarda, bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren 100 binlerce, politik tutsak şimdilik, dış dünya ile ilişkileri kesilmiş bir biçimde cezaevlerine konularak, tecrit edilmiş durumdadırlar. Elbette bu durum bir kader değildir. Verilen mücadelelerin bedeli olarak, sıkça ziyaret edilen alanlardır. Ve mevcut sistemin doğası gereği, cezaevleri önemli özelliklerle donatılmıştır. Başta ABD olmak üzere, diğer AB ülkeleri, kendilerini demokrasinin beşiği ve sahipleri gibi göstererek, bağımlı, yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelere demokrasi pazarlayarak, bir anlamda kendilerini meşhurlaştırmakta ve aklamaktadırlar. Ancak gerçekliğin böyle olmadığı, açık bir biçimde ortadadır.

ABD 250 milyon nüfusa sahip bir kıtada, cezaevlerinde yatan tutuklu sayısı yaklaşık 2 milyon civarındadır. Bunların içinde, bir bölümü düşünceleri uğuruna verdikleri mücadeleler sonucu tutsak edilenleri kapsamaktadır. **Ebu Camal** bunlardan biridir. Yine çokça demokrasi pazarlayan ABD, günümüzde halen yürürlükte olan idamları bazı eyaletlerinde, fiili olarak uygulanmaktadır. ABD genel idamlarda, yaş tutmayan çocukların ve zeka özür-

lü tutsakların idamlarında, “demokrasisi gelişmiş” 5 ülke içerisinde birinci sırada yer almaktadır. Ve yine dünyanın “süper gücü” olarak diğer, emperyalist bloklara karşı, boy gösterisi yapan Rusya da ise, yaklaşık 940 bin tutsak bulunmaktadır. Yine burada da, düşünceleri uğruna tutsak edilen 1000’lerce tutuklu bulunmaktadır.

AB ülkeleri cephesinde ise; başta Fransa’daki cezaevleri olmak kaydıyla, izolasyon, tecrit ve hücre içerisinde mittar, (özel ışiksiz disiplin hücreleri) bakımından, Faşist diktatörlük altındaki yönetimleri aratmayacak durumdadır. 189 cezaevinde, toplam tutuklu kapasitesi 52 bin olan Fransa cezaevlerinde, şu anda yaklaşık, 63 bin tutuklu bulunmaktadır. Bunların içerisinde, Bask ülkesinin bağımsızlığı için mücadele eden politik tutsaklar. 940 kişidir. (Bask ülkesi Fransa ile İspanya sınırlarında bulunan küçük bir ülkedir. 3 milyonluk nüfusunun 300 bini Fransa’nın sömürgesindedir. 2.7 milyonu ise İspanyanın sömürgesi durumundadır.) yine yaklaşık olarak 200 Korsika militanı, Korsika’nın bağımsızlığı için mücadele eden, politik tutsak mevcuttur. (Korsika İtalya’nın 1789 da Fransa’ya sattığı adadır) bunların dışında, Türkiyeli devrimci örgütler ve Kürt ulusal hareketin militanlarının da, Fransız cezaevlerini sıkça ziyaret ettikleri bir alandır. 7,5 Metrekare olan hücrelerde, geçtiğimiz 2011 yılı içerisinde 115 tutsak intihar ederek hayatını kaybetmiştir. Ve 1200 tutsak ise intihara teşebbüs etmiştir. İntihara sürükleyen nedenlerin başında, cezaevlerinin baskıcı ve kötü muamele koşulları başta gelmekle beraber, keyfi tutuklamalar, hücrelerin sağlıksız, bakımsız ve hijyenik koşullarından kaynaklı yaşanan depresyonlar sonucu tutsaklar intihar etmektedirler. Bu intiharlar kamuoyuna yansımadağı gibi kaç kişinin de sakat kaldığı bilinmemektedir.

Fransa cezaevlerinde, politik tutsaklara özel uygulamalar çerçevesinde, hücreler tek kişi olmak kaydıyla, akşam 19 00 dan sabah

07 00 ye kadar her saat başı, lamba açılarak kontrol ve taciz edilmektedir. Ayrıca, 24 saat içerisinde sadece 1 saat havalandırma hakkı verilerek, bunun dışında 23 saat hücre kapısı kilitli bir şekilde tutulmaktadır. Tüm bu uygulamalar, çıkarılan anti-terör yasaları çerçevesinde (Detenu Haut Risque, yüksek rizikolu tutsak) kapsamında ele alınmaktadır. Tüm bu politik tutsakların kaderi, direk cumhurbaşkanına bağlı olan, anti-terör müsteşarının denetimindeki 6 kişiden oluşan, anti-terör yargıçlar kuruluna bağlıdır. Verilen cezalar en yüksek düzeydedir. Cezaevlerinde bulunan tüm politik tutsakların günlük yaşamlarını bu 6 kişilik yargıçlar heyeti belirlemektedir.

İspanyada ise; bu gün hem Bask ülkesine ait politik tutsaklar, hem de İspanya da mücadele yürüten devrimci örgüt militanlarından oluşan 1000’lerce tutsak mevcuttur. İspanyada da anti-terör yasalarıyla biçimlenmiş uygulamalarla hücre, izolasyon ve verilen cezaların 74 yaşına kadar tutsak etme, kuralları içinde yaptırımlar söz konusudur. İngiltere, Yunanistan, Belçika, Hollanda, Danimarka, Norveç, Litvanya ve Letonya da bu türden uygulamalar mevcuttur. Ayrıca bu ülkelerde de cezaevleri görevlilerin, yoğun baskı ve kötü muameleleri sonucu, onlarca tutsak intihar etmektedir.

Almanya’da ise; 79 bin 182 kişilik kapasiteye sahip olan cezaevlerinde, şu anda 72 bin 43 tutuklu bulunmaktadır. Bu rakamın 58 bin 916’sının cezası kesilmiş mahkumlardan oluşmaktadır. Toplam tutuklu sayısı içinde 71’i çocuk olmak üzere, 4 bin 29 kadın tutuklu, ve bu veriler içerisinde, 5 bin 930 genç bulunmaktadır. Ayrıca, 72 bin 43 mahkum içerisinde, 100’lerce Alman, Türkiyeli ve diğer ülkelere mensup devrimci örgüt taraftarı ve militanları mevcuttur.

Almanya ceza yasasında, 129, 129a ve 129b maddeleri “terörle mücadele” kanunları olarak yürürlükte. Bu yasa maddelerinin geçmişi, 1878 yılında, Weimar Cumhu-

riyeti başkanı, Otto von Bismarck tarafından çıkarılan, “sosyalistler” yasasına dayanmaktadır. Ve onun devamıdır. Ancak daha da geriye dönülüp bakıldığında, Almanya’da sol muhalefete karşı uygulanan baskıların, 1878 den öncede yaşandığı görülecektir. Örneğin, 1822 yıllarında, ilk devrimci oluşumlar faaliyetlerinden dolayı yasaklanmıştı. 1872 yıllarında ise; Alman sosyal demokrat partisi (SPD) lideri August Bebel ve Wilhelm Liebknecht, Fransa’ya karşı savaşa ve Almanya parlamentosunda Paris komününü resmi olarak destekledikleri için ceza almışlardı. ve 129 maddesi anti-terör yasa kapsamına alınarak, 1878 de yürürlüğe konuldu. Almanya sosyalistlerine ve devrimcilerine karşı uygulanan baskıları meşumlaştırmak için, hayata geçirilen bir yasadır. Bu 134 yıllık yasa gelinen süreç içerisinde, 1970’li yıllarla Almanya’da yeniden güç kazanan, anti-faşist ve devrimci hareketlere karşı, 1976 yılında, Stuttgart-Stammheim zindanlarında görülen RAF davaları sırasında, 129 maddesine, 129a maddesi eklenerek, uygulanan baskılara yasal zemin yaratıldı.

Ardından ABD’de 11 Eylülde ikiz kulelere yapılan saldırıyla beraber, bir çok ülkede anti-terör yasaları, yeni biçimler alarak uygulandı. Almanya da da mevcut yürürlükte olan baskı, sindirme ve kimliksizleştirme maddeleri olarak, 129, ve 129a maddelerine 2002’nin Nisan ayında, 129b eklenerek, muhalefeti susturmanın bir aracı olarak, onlarca politik davalarda, devrimci kişi ve militanlara verilen, ağır cezalarla meşhurluk kazandırıldı. Bu gün bu anti-terör maddeleri çerçevesinde, Almanya cezaevlerinde bulunan 100’lerce politik tutsak, izolasyon ve tek kişilik hücre sistemi içerisinde, her türlü baskıya maruz bırakılmaktadırlar. Ve bir çok hakları kısıtlanmış durumdadırlar. Ayrıca, Almanya cezaevlerinde de intihar oranı yüksek düzeydedir.

Türkiye’de yaklaşık olarak 384 cezaevinin, 97 bin olan kapasitesi bugün tutsak sayısı yaklaşık olarak,

124 bine çıkmıştır. Tutuklu sayısı, yüzde, 110 doluluk kapasitesiyle şu anda rekor düzeydedir. Bu şu anlamda gelmektedir. 100 kişilik cezaevlerine 110 kişi konularak, mevcut kapasitenin çok üzerine çıkmıştır. Bunların her 100 kişiden 28,1' tutuklu 71,9'u ise, hükümlüdür. Ayrıca, yılda 3 milyon hukuk davası, 3 milyonda ceza davaları olmak üzere, 6 milyon dava dosyasının işlem gördüğü verilerle yer almaktadır. Tutukluluk dava süreleri, 2,5 ve 3 yıl arasında sürmektedir. Ve Yargıtay giden dosyalar 2,5 yıl, ayrıca temiz kararı da 1 yıl sürerek, bir tutsağın davasının sonuçlanması, 6,5 ile 7 yıl arasında değişmektedir. Bu tablonun içerisinde Politik tutsakların durumu, daha vahim bir durumdadır. Çünkü politik tutsakların dosyaları, daha uzun bir süreyi kapsamaktadır.

Özellikle, 19 Aralık 2000 tarihinde, F-tipi hücrelere geçişle birlikte, bugün toplam tutsaklar içinde, 12 binin politik tutsaklar oluşturmaktadır. Politik tutsaklara uygulanan özel yasalar çerçevesinde, F-tipi tecrit hücreleriyle birlikte, politik tutsakların, sağlık sorunları, ölümler, işkence, keyfi ve zorla sevklerle birlikte, çeşitli yaptırımlarla tutsaklara her türlü işkence metotları uygulanarak, teslim alınmak istemektedirler. İHD cezaevi raporuna göre; 24 tutsak cezaevinde yaşamını yitirmiştir, 49 kişi ağır hastalıktan ölüm sınırına dayanmıştır. 397 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kalmıştır. 554 kişinin tedavisi keyfi olarak engellenmiştir. 586 tutsağa, çeşitli disiplin ve görüş yasağı uygulanmıştır. 236 tutsağa keyfi olarak, beslenme ve ısınma engeli konulmuştur. 173 kişiye, Kürtçe konuşma ve haberleşme yasağı verilmiştir. 105 kişi zoraki sevke tabi tutulmuştur. 201 kişiye keyfi olarak, kitap ve mektup yasağı uygulanmıştır.

Ayrıca, 22 Ocak 2007 Adalet Bakanlığı'nın, 45/1 nolu genelgesine göre, 10 kişilik guruplar 10 saat sohbet hakkı olmasına rağmen, şimdiye kadar, hiçbir zaman uygulanmamıştır. Ve tüm bu anti-demokratik uygulamalar, yasalarla güvence altına alınmıştır. Bunlar "terörle mücadele" yasaları kapsamında 16. Madde, hasta tutsakların haklarını kısıtlayan engeller oluşturmaktadır. ve yine 25. Madde ağırlaştırılmış müebbet cezalarına önemli bir dayanak oluşturmaktadır. İşte tüm bu gerçekler neticesinde, egemenler kendini korumak için tüm dayana-

nakları oluştura dursunlar. Ancak, diğer bir gerçek ise, gelişen mücadeleleri durduramayacaklardır.

Binlerce çocuğun doldurulduğu Türkiye cezaevleri, çocuklara tecavüz edilen, onursuzlaştırmak için her türlü yöntemin kullanıldığı işkence merkezleri gibi çalışmaktalar. Son olarak Pozantı cezaevindeki çocuklara yönelik ortaya çıkan taciz ve tecavüz olayı Türk devletinin özellikle Kürt çocuklarına karşı uyguladığı zulmün bir örneğidir.

Sonuç olarak; dünyamız kıtasında, cezaevleri ve politik tutsaklar sorunu her dönem gündemde olan bir meseledir. Emperyalist-kapitalist sistemin hüküm sürdüğü yer kürede, egemenliğini pekiştirmek için her türden baskı ve sindirme yöntemini her dönem kullanarak, günümüzde de tüm şiddetiyle devam etmektedir. Özellikle, gelişen sosyal, ulusal ve yükselen halk muhalefetini bastırmanın bir biçimi olarak, cezaevlerini, korku alanlarına dönüştürülerek her türden işkence tezgahları kullanılarak, anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci ve komünist militan güçleri kimlik-sizleştirmek adına, tüm baskılara tabi tutulmaktadır. Ve gelen aşamada, dünyadaki cezaevlerinde bulunan politik tutsakların durumu gün geçtikçe daha ağırlaştığı hak gasplarının giderek çoğaldığı, bir döneme tanıklık etmekteyiz. Bu anlamda, tüm bu gelişmeler karşısında, günümüzde politik tutsaklara dayatılan anti-demokratik, faşist ve ırkçı yaptırımlara karşı tüm duyarlı, aydın, demokrat, anti-faşist ve devrimci kesimle olarak bu sorun sahiplenmeli ve bu duruma karşı mücadele etmeyi bir amaç haline getirmeliyiz. Ve Politik tutsakları sahiplenmek aynı zamanda insanlık sorunudur.

- « Hasta tutsakların tedavileri derhal yapılmalıdır.
- « Hücre içinde verilen tüm disiplin cezalarına son verilmeli.
- « Görüşler açık ve insanca yapılmalı.
- « İşkence ve kötü muameleye son verilmeli.
- « Zoraki ve gönülsüz sevklerle son verilmeli.
- « Ağır hasta tutsaklar hem serbest bırakılsın.
- « Anti-terör yasaları toptan iptal edilsin.
- « Hücreler parçalansın, politik tutsaklar serbest bırakılsın.

AÇLIK GREVİNE ZİYARET

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto amaçlı **Den Haag Kürt Kültür evinin** düzenlemiş olduğu açlık grevi HTİF'e bağlı T.İ.Ö.D derneği üyeleri tarafından ziyaret edildi. Lahey Adalet Divanı önünde kurulan çadırda, 5 günlük açlık grevi eylemi yapan protestocular, eylemin 3 günü olan pazar günü T.İ.Ö.D derneğinin çağrısıyla topluca alana gitti. Eylemcilerin, misafir perverliğinde gerçekleşen ziyaret-

lendi. Halayların da çekildiği alanda, kurumlar arası ilişkilerin de sıcaklığı dikkat çekiciydi.

Eylemde ayrıca, devrimci örgütlerden TKP/ML adına da bir konuşma yapıldığı gözlemlendi. TKP/ML temsilcisi konuşmasında, Kürt Ulusal Mücadelenin karşılaştığı baskı ve zulme işaret ederek, ortak mücadelenin anlamına değindi. Kürt Ulusal Mücadelenin

te ortak mücadelenin önemi üzerine sohbetler edildi.

Açlık grevinin elemcileriyle tek tek sohbetler eden kitlenin, ziyaretleriyle moral ve motivasyon yarattığı gözlem-

yanında olduklarını belirten temsilci, bugün olduğu gibi yarın da ortak düşmana karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceklerini belirterek, eylemi selamladığını açıkladı.

Politik tutsaklarla dayanışma günü alanlardaydık

Duisburg ATİF derneğinde Politik tutsaklarla dayanışma gününde tutsaklar sahiplenildi. 16 Mart'ta UPOTUDAK ve AGİF in ortak düzenlediği Panelde Avrupa ve Türkiye'de Ceza evleri ve Politik tutsakların durumuna ilişkin bir Panel gerçekleşti. Panele 50 kişi katıldı. Panel'de AGİF temsilcisi Türkiye'de 12 Eylül Cuntası dön-

sinde" Politik tutsakların (Baskılı, Korsika'lı, RAF'lı veya Türkiyeli Devrimcilerin) nasıl izolasyon ve baskı Politikalarıyla yüz yüze bırakıldıkları üzerinde durdu. Etkinlik soru cevap bölümü ardından sona erdi.

Diğer yandan "Politik tutsaklarla dayanışma Platformu" tarafından 18 Mart Pazar günü yine

minde ve sonrasında uygulanan insanlık dışı muamele, ayrıca Kizil yardım örgütlerinin tarihi ve önemine değindi. UPOTUDAK temsilcisi ise Avrupa ülkelerinin sözde Anti-Terör yasalarıyla emekçilerin sisteme karşı verdikleri meşru mücadeleleri nasıl terörize ve kriminalize etmeye çalıştıkları ve bir çok Avrupa " Demokrasi-

Duisburg'ta Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü vesilesiyle bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüşte "Widerstand ist kein Terrorismus", "Wir sind nicht alle, es fehlen die Gefangenen" gibi Sloganlar atıldı. Yürüyüşe PARTIZAN gibi Devrimci kurumlarda katıldı.

ATİK GENEL KONSEY BAŞKANI Y

Mücadele: 9. Yoğunlaşan diğer çalışma ayaklarından bir tanesi de işçi çalışması olarak gündeme geliyor. Son yıllarda, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden, yoğunlaşan sömürü ve kısıtlama politikalarına karşı, işçilerin artan tepkilerini görüyoruz. Diğer taraftan, iş pazarında yeni reform ve uygulamalar gündeme geliyor, devlet güdümlü sendikaların da sömürüye uygun olarak düzenlenmesi tartışılıyor. ATİK'in buna karşı politikası nedir? İşçileri hangi sorunlar etrafında, hangi tarzdaki bir örgütlenme modeliyle bir araya getirmek istiyor?

YG: Sizlerinde bildiği gibi ATİK'in oluşumunda esas olarak Türkiyeli göçmen işçiler yer aldı. Dolayısıyla belli dönem yaşanan mülteci akımından dolayı işçi sınıfı içerisindeki çalışmada gerilemeler olmuştur, son yıllarda ki yaşanan bu gerilemeyi gidererek yerel işçiler ile birlikte hareket etmenin zeminini yakalamamız gerekiyor, bunun yolu da işçi sınıfı içerisindeki çalışmada geçeceğine inanıyoruz. İçinde geçtiğimiz süreçte Avrupa'daki işçi ve emekçilerin mücadelesi yaygınlaşmış durumda. 2008'de başlayan mali çıkışlı ekonomik kriz, bugün derinleşmiş, Avrupa'da finansal krize dönüşerek birçok ülkenin iflasını da beraberinde getirmiştir. Bu krizde kurtulmak isteyen burjuvazi "tasarruf paketleri" adı altında işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmektedir. İşte Yunanistan, Portekiz, İspanya, İtalya vs. gibi birçok Avrupa ülkesinde uygulamaya sokulan bu paketlerdir. Bu paketleri kabul etmeyen emekçilerde, kriz emperyalist-kapitalist sistemin krizidir biz çıkarmadık, faturasını da biz ödemeyeceğiz slogan eşliğinde grev, direniş, işgal ve sokak gösterileri ile saldırılara karşı duruyorlar.

Bizde ATİK olarak bu saldırılara karşı durmanın yolunun yerli işçi ve emekçilerle birlikte hareket etmekten geçeceğine inandığımız için bu gösterilerde yerimizi alıyoruz-almak zorundayız. Tabi ki Avrupa'da hakim olan sendikal anlayış sarı sendikalıktır, sendika önderliklerini burjuvazi kendi kontrolünde tuttuğu için her seferinde birçok direniş kazanım elde etmeden sonlandırılmıştır. Bugün sarı sendikalara biçilen rol, egemen sınıfların koltuk değnekliği rolüdür. Sarı sendikalar, gelişen işçi sınıfı mücadelesini kabul edilebilir

bir pozisyonda tutmak, belli ekonomik taleplerin dışına taşmamak, diğer toplumsal kesimlerle sınıf mücadelesi ekseninde buluşturmak ve en önemlisi de işçileri egemen sistemin kontrolünde tutmak görevi üstlenmişlerdir. Bu oyunları boşa çıkarmak ve göçmen işçileri örgütleyerek yerel işçiler ile ortak hareket etmesini sağlamak için; tüm üyelerimiz çalıştığı işyerlerinde uygulamaya sokulan bu haksız sömürü karşısında en demokratik hakkını kullanıp örgütlenme çalışması yaparak mevcut sendikalara üye olup mücadele etmeleri bizim politikamızın başında gelmektedir.

Mücadele: 10.Uluslararası Çalışmanın bir parçası olarak, Türkiye dışındaki ülkelerin gündemlerine ilişkin de çalışmalar yürütülüyor. Irak, Afganistan işgal-

ri, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerindeki halk hareketlenmeleri, Filistin halkıyla dayanışma gibi konularda ATİK tavır alıyor ve görüş belirtiyor. Diğer taraftan farklı ülkelerdeki demokratik kurumlarla ilişkiler de sürdürülüyor. Enternasyonal dayanışma ve ilişkilenme neden önemli? ATİK'in bu konuda yaptıkları ve amaçladıklarını nasıl özetleyebiliriz?

YG: Anti-emperyalist bir DKÖ olarak uluslararası gelişmelere karşıda tavır takınıp harekete geçme, diğer ülkelerin ilerici örgüt ve kurumları ile ortak platformda yer alarak haksızlığa ve sömürüye karşı mücadele etmek başlıca görevlerimiz arasındadır. Bu anlamda her türlü emperyalist işgale, saldırganlığa ve talana

karşı durmak, bizim gibi örgütler için ayrıcalıklı bir duruş değildir, olmasa olmazların arasındadır. Bugün başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalistler, sizinde belirttiğiniz gibi Irak'ı, Afganistan'ı işgal etmiş ve milyonlarca insanı katlederek, binlerce kadına tecavüz etmiş, binlerce insanı da cezaevlerine koyarak bu ülkelerde mezhep çatışmaları yaratarak kardeşi kardeşe düşman etmiştir. Şimdi başka ülkeleri hedefine koymuştur, yaşanan bu insanlık dramına sesiz kalmak tavır almamak bizim örgütlerin varlık zemininin inkarıdır. Bugün geline aşamada emperyalist ülkeler kendi aralarında rekabet etmelerine rağmen, çıkarlarının birleştiği yerlerde, yani pazarda pay kapmak için, işgal ve talanda dönem dönem birleşerek hareket etmekte.

Buna karşıda bir dalga kırın

omuza verme hedefine nasıl bir yoğunlaşma var?

YG: Yerli kurumlarla birlikte çalışmanın üzerinde önemle duruyoruz. Bu gün tüm Avrupa'da yaşanan sorunlar üzerinde, yerli halka göçmenler hedef olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Egemen sistemin böyle bu yöneliminin nedenleri var, bu yönelim onun saldırgan bir yapılanmasının ürünü olarak, böl, parçala, yönet politikasından dolayı yerli halkla göçmenlerin ortak sorunlar üzerinde birlikte hareket etmesini engellemeye çalışılmaktadır. Ortak hareket etmeyi önlemek için de ırkçılığı ayyuka çıkararak yapmaya çalışılmaktadır, bu durum bizleri yerli halkla birlikte hareket etmeye zorunlu kılmaktadır. Tüm alanlarımız yerli örgütler ve halkla ortak hareket etmek için azami bir çabayı göstermeleri gerekiyor.

Mücadele: 12. ATİK, Türkiyeli devrimci ve demokrat kurumlarla da eylem birliklerini önemsiyor. Bu çalışmalar ağırlıklı olarak Devrimci Kitle Örgütleri Platformu Avrupa (DEKÖP-A) üzerinden yürütülüyor, bu platformun önemi?

YG: Türkiyeli göçmen örgütleri ile birlikte oluşturulan DEKÖP-A'nın kuruluşunda ATİK önemli rol oynadı, oynamaya devam ediyor. Geline aşamada bu platformun kendi işlevine uygun hareket etmesi için daha geniş bir yelpazede hareket etmesi noktasında bir çaba içerisindeyiz. Bu platformu eylem birliği tarzında ele alıyoruz, düzenli bir araya gelerek toplantılar yapıp gelişmelere tavır takınılarak eylemlerde örgütlenmektedir. Önemli bir bileşen olarak değerlendiriyoruz, sadece Türkiyeli değil farklı demokratik göçmen örgütleri ile yerli örgütlerinde bu bileşende yer alması için bir çalışma içerisinde olduğumuzun da bilinmesini istiyoruz.

Mücadele: 13. Gençlik çalışmaları ATİK'e bağlı Yeni Demokratik Gençlik (YDG) tarafından yürütülüyor. Kurumun geleceğini belirleyecek nitelikteki bu çalışmalar şu an ne durumda? Yeni kuşağın özgünlükleri, sorunları ve ihtiyaçları nasıl ele alınıyor? ATİK, gençlik çalışmasına nasıl yön veriyor, aynı çerçevede kadın çalışmasını da cevaplamayı rica ediyoruz?

YG: Bilindiği gibi YDG ATİK'in oluşturduğu bir komisyon aracılığı ile kurulmuş ve yönlendirilmekteydi, geline aşamada kendi yönetimi ve

Mücadele: 11.Bu alanda özgünlünde, Avrupa'daki yerli kurumlarla ilişkiler ve ortak çalışmalar ne durumda? Yerli kurum ve halkla omuz

ILMAZ GÜNEŞ İLE RÖPORTAJ - 2

hiyerarşik yapısı olan özerk bir örgüt haline gelmiştir. Bu anlamda YDG MYK ve Yeni Kadın MYK başkanı ATİK Genel Konsey üyeleridir, bu konsey üyelerimiz aracılığıyla MYK'lar ile koordineli bir çalışma sonucu gençlik ve kadınlar kurumumuza yön verilmektedir. Bugün YDG üyelerini oluşturan gençlerin çoğunluğu Avrupa'da doğmuş ve büyümüşlerdir, dolayısıyla şekillenişleri de buna göre olmuştur. Göçmen gençliğin çift taraflı sorunlarla karşı karşıya olduğu gerçek, Birinci sorun, kendisi gibi genç olan yerli gençlikle aynı sorunların muhatabı olması, ikinci sorun ise göçmen olmaktan kaynaklanan sorunlarının olmasıdır. Aynı koşullarda yaşanıyor olmasından kaynaklı olarak, gerek okul dönemi, gerek meslek eğitimi, gerekse de iş hayatındaki yaşadıkları ortak sorunlar konusunda yerli ve göçmen gençliğin birlikte hareket etmeleri kaçınılmazdır. Göçmenlikten dolayı da ayrımcı ve ırkçı politikalara maruz kaldıkları için özgün sorunları mevcut.

Avrupa'da doğup büyüyen gençlik kesimi YDG'nin ağırlıklı bir kesimini oluşturmaktadır. Burada doğup büyümeleri, aldıkları eğitim ve ruhi şekillenişleri bakımından Türkiye'de sonradan gelmiş gençlik kesiminde çok farklıdır. Türkiye kültürüyle içi içe oldukları halde bu genç kesimin esas etkilendiği kültür bulunduğu Avrupa ülkesinin kültürüdür. Toplumsal ilişkilerine ve değer yargılarına bu kültür yön vermektedir. Genç olmanın genel bir karakteri olarak dinamik ve atılgan, gelişmeye daha açık ve öğrenme isteği olan bir kesimdir. Önümüzdeki dönem bu gerçeklik bilinen hareket etmeyi planlıyoruz. Yeni kadro ve yöneticilerin çıkarılması, militan bir gençliğin yaratılması için bir plan dahilinde hareket edilecektir. Örgütlenme noktasında da olanak ve potansiyelimizin olduğu alanlar pilot bölge olarak belirlenerek ilk önce bu alanlarda yoğunlaşarak farklı alanlara açılım yapılacaktır.

Kadın çalışmamızda YDG gibi oluşturduğumuz komisyon aracılığı ile başlattık, gelinen aşamada bu çalışmamızı da özerk bir yapılanmaya kavuşmuş durumda. Artık Yeni Kadın ismi ile kendine has hiyerarşik bir yapısı olan kadın örgütümüz yaptığı son kongresinde programını oluşturarak çalışmalarını bir adım ileri ta-

şımıştır. Kadın sorunu gençlik sorununda bir ve aynı değildir, göçmenlikten dolayı aynı sorunları yaşamaktalar fakat kadınların kendine özgü sorunları günümüzde toplumsal bir yara olarak devam etmektedir. Kadınlar günümüzde sözde "modern" toplumda daha da özgürler adı altında cinsel obje olarak meta olarak görülmektedir. Bunun yanı sıra her gün her an şiddete maruz bırakılarak yaşamlarında ediliyorlar. Bu anlamda kadınların özgün sorunları üzerinde son süreçte bir yoğunlaşma yaşasak

da istenilen adımı halen atmış değiliz. Önümüzdeki dönem bu adımı atmak için bir plan dahilinde hareket edilecektir.

Mücadele: 14. Özellikle son 5 yıldır ATİK'e bağlı olarak oluşturulan komisyonlar var. ATİK'in kuruluş yıllarında oluşturulan Gençlik Komisyonu ve Kadınlar Komisyonunu hatırladığımızda komisyonlar yoluyla yapılan çalışmaların aslında yeni olmadığını görüyoruz. ATİK neden komisyonlara ihtiyaç duyuyor? Bu komisyonların geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

YG: Komisyonlar bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyor, nasıl ki kadın ve gençlik alanını örgütlemek için komisyonlar oluşturduk ise diğer farklı alanlarda da bu örgütlenmeyi yaratmak, bu alanların ihtiyaçlarına cevap olmak için komisyonlar oluşturularak faaliyetlerimize başlamış durumdayız. Komisyonlarımız, ihtiyaç olan alanda özel bir yoğunlaşma yaşamak ve bu alandaki sorunlara

cevap olarak kurumsallaşmanın yollarını açmak için kurulmuştur. İşte bu amaçla şu anda üç komisyon oluşturmuş durumdayız, bunlar ENİKOM, UPOTUDAK ve Site Komisyonlarıdır. Önümüzdeki dönemde bu alanlarımızda komisyonlar aracılığı ile derli toplu bir faaliyet örgütlemek için bu komisyonlarımız üzerinde daha da yoğunlaşarak misyon ve görevlerine yerine getiren kurumlar haline kavuşturmayı hedefliyoruz.

Mücadele: 15. ATİK'in belirli periyotlarla çıkardığı Mücadele gazetesine ilişkin de son dönemlerde

geliştirilmesi için düşünce birliğine varan Genel Konseyimiz, bu noktadaki çalışmalarını başlatmış durumdadır. Sonuç olarak bundan sonra mücadele gazetesi aylık düzenli periyotlarla çıkartılmaya devam edilecek, hazırlıklarını tamamladığımızda da kısa zaman sonra bir bölümü Almanca çıkarılacaktır. Dağıtım sorununu çözmek içinde Sonbahar'da abonelik kampanyası başlatılacaktır.

Mücadele: 16. Özellikle son yazı ve raporlarda kitle çalışmasındaki eksiklik olduğundan bahsediliyor. Kitlelere ulaşmak için hangi çalışmalar yapılıyor?

YG: Şimdi içinde geçtiğimiz süreçte kitle çalışmalarında genel bir düşüşte bahis edebiliriz. Bu bugünün sorunu da değil uzun bir dönemin ortaya çıkardığı bir gerçekliktir. Bu gerçekliğe parmak basarak hareket ettiğimizde sorunumuzun bir yanını

tartışmalar yürütüldü, toplantılar yapıldı. Mücadele gazetesinin isim değiştirmesi, içeriği, biçimi, dağıtımı, periyotları gibi birçok konuya yatırıldı. Bu tartışmaların sonucunda hangi kararlar alındı? Mücadele gazetesini nasıl bir şekil alacak?

YG: Yayın sorununa cevap olmak ve daha kitlesel bir yayın çıkarmak için bir önceki dönem birçok toplantılar yapıldı. Yapılan bu toplantılarda iki haftalık bir periyotla, daha özerk, yani direkt ATİK yayın organı olmayan bir yayın üzerinde durulmuştu, yapılan araştırmalar ve tartışmalar sonucunda, Mücadele gazetesinin aylık düzenli bir şekilde çıkarılarak devamından yana bir karar ortaya çıktı. Bu karar ekseninde son bir yıldır mücadele gazetesi düzenli bir şekilde, Avrupa ağırlıklı bir gazete olarak çıkarılmaktadır. Geçen toplantımızda gazetemizin güçlendirilmesi, bir bölümünün Almanca çıkarılması, sağlık, hukuk ve kültürel alanlarda köşelerinde eklenerek içeriğinin daha da

kavramış oluruz, diğer yanı da bu eksikliğini gidermek için harekete geçmektir. Bizler Türkiyeli göçmenlerin temel sorunları üzerinde hareket ederek onları örgütlemek için kurulan DKÖ isek ki böyleyiz, o halde bu misyona uygun bir hareket tarzı izlemek zorundayız. Şu anda tüm alanlarımızda üye ve taraftarlarımızla genişletilmiş toplantılar yapmaktayız, alanlarımızın ve derneklerimizin sorunlarını açığa çıkarıp politikalar belirlemek için. Toplantı yaptığımız alanların durumunu bir rapor olarak 3. Genel Konsey toplantısına sunduk, yapılan tartışmalar sonucunda, önümüzdeki dönem esas olarak yerel alanlarda yoğunlaşılacaktır. Bu toplantıda yapılan tartışmalar sonucunda ortaya çıkan perspektif üçüncü toplantı sonuçlarında yayımlanmıştır.

Teşekkürler, çalışmalarınızda başarılar!

Bende sizlere teşekkür ediyorum bu fırsatı bana verdiğiniz için.

Mücadelenin içinden

EMPERYALİSTLERİN SURIYE ÜZERİNDEN TÜRK DEVLETİNE BİÇTİKLERİ ROL

ÇİA Başkanı **David Petraeus**'un iki günlük Ankara ziyareti sırasında verimli görüşmeler yapıldığı belirtildi – orgeneral rütbesiyle Irak ve Afganistan'da görev yapan **Petraeus** öncelikle genel kurmay başkanı kimyasal Özel'le bir görüşme yaptı.

ABD büyük elçiliği görüşmelerde bölgesel güvenlik konuları, terörle mücadeledeki işbirliği ve iki ülkenin istihbarat örgütleri arasındaki çok iyi olan ilişkinin görüşüldüğünü belirterek "bölgenin en acil sorunları konusunda önümüzdeki aylarda daha yakın ve daha verimli bir işbirliğinin yapılmasının öngörüldüğünü" bildirdi.

ABD büyük elçiliği pazartesi ve salı günleri David Petraeus'un MİT müsteşarı H. Fidan ve Başbakan R.T.E.'la yaptığı verimli görüşmelerin ardından Türkiye ziyaretini tamamladığını belirtti.

Her ne kadar basına yönelik yapılan açıklamalarda "bölgesel güvenlik konuları ve terörle mücadeledeki işbirliği olmak üzere karşılıklı ilgi alanları ve iki ülkenin istihbarat örgütleri arasındaki ilişkiyi, işbirliğini" görüştüklerini söyleseler de gerçeklik farklıdır.

Gerçeklik önümüzdeki aylarda bölgenin en acil sorunu olan Suriye'ye yapılacak olan operasyonlarda T.C.'nin daha aktif rol alması, T.C.'nin desteğine karşı PKK'ye karşı yapılacak operasyonlara ABD'nin katkılarının görüşüldüğü, masaya yatırıldığı apaçık ortada durmaktadır. Bir adım daha ileriye giderek söyleyecek olursak emperyalistlerin Suriye konusunda AKP hükümeti ve R.T.E.'nin rolünü oynamasını/görevini yapmasını istediklerini ilettikleri apaçıktır.

ABD emperyalistleri BOP'nin çerçevesini çizirken T.C.'ye de bir rol biçmişlerdi. Orta-doğu'da hem yönetimler hem de sınırlar değişecekti. Orta-doğu'da radikal islam geriletilmeli bunun yerine ılımlı islam bir örnek yaratılmalıydı. Değişecek olan yönetimlere örnek gerekiyordu. Bu örnek Türkiye'de AKP'nin daha doğrusu R.T.E. iktidara getirilerek ılımlı islam projesi çerçevesinde Orta-doğu'daki yönetimlere örnek gösterilecekti. R.T.E.'nin bu rolünü Orta-doğu projesinin eşbaşkanı olarak yerine getirdiği bir gerçektir. Dönem dönem kazalar olsa da emperyalistler tarafından yapılan balans ayarlarıyla bu yoluna koyuldu. Örneğin Irak işgali sırasında ABD emperyalistlerinin kendisine biçtiği rolü tam olarak yerine getiremeyen (1 Mart teskesini meclisten geçirme başarısını gösteremeyen) AKP hükümeti, R.T.E. ve TSK'ya bir ders verilmeliydi. Irak'ta TSK'nın subaylarının başına çuval geçirildi. AKP hükümetinin de başına "kapatma davası çuvalı" geçirildi. Böylece AKP hükümeti ve R.T.E. tekrar emperyalistlerin istekleri doğrultusunda hizaya sokuldu/dizayn edildi. R.T.E. BOP'de eşbaşkan olarak canla başla emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hizmet eder oldu.

Orta-doğu ve Kuzey-afrika'da Tunus'la başlayıp Mısır'la devam eden yoksulların kendi diktatörlerine karşı baş kaldırırlarında R.T.E. emperyalistlerin yardımına koştu. Mısır halkının Mübarek'e karşı Tahrir meydanını işgal etmesi üzerine Mübarek'e "halkın sesine kulak ver, iktidardan çekil" ultimatoomunu vermeyi kendinde hak gördü. Bugün Mısır'da ABD'nin beslemesi askerler yönetiminde. AKP kopyası islamcı partiler de parlamentoda.

Libya'da emperyalistler NATO vasıtasıyla işgal planını uygularken ilk günlerde "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyen R.T.E.'na yapması gerekenler/oyunması gereken rol anımsatılınca Libya'yı bombalayan NATO uçaklarının komuta merkezi alel acele İzmir'e kaydırıldı. Libya halkının yeraltı zenginliklerinin (petrol, doğalgaz) emperyalistlerce talan edilmesinde AKP ve R.T.E.'da yer aldı.

Geçen yılın mart ayından bu yana Suriye'de Esad diktatörlüğüne karşı Suriye halkının isyanı devam ediyor. Emperyalistler Suriye halkının Esad rejimine karşı mücadelesini kullanarak Suriye'ye girmek, en azından müdahale ederek kendileri için daha iyi hizmet edecek yeni bir diktatörü işbaşına getirmek istiyorlar. Suriye'yi işgal etmek için Libya örneğinde oynadıkları oyunları tekrar denediler. BM'den karar çıkararak Suriye'ye girmek, müdahale etmek istediler ama olmadı. BM'de Rusya ve Çin red oyu vererek engel oldular.

ABD ve AB'li emperyalistler şimdi Arap Birliği'ni devreye sokarak Esad rejimine müdahale etmek için çaba gösteriyorlar. Diğer yandan da T.C. devleti vasıtasıyla orada bir tampon bölge oluşturma ve böylece "insani yardım" Suriye halkını diktatör Esad'dan koruma adına oraya müdahale etmek istiyorlar. Bu konuda AKP hükümetinin, R.T.E.'nin yavaş hareket ettiğini, emperyalistlerin AKP hükümetine biçtikleri rolü yeterince yerine getiremediklerinden/getirmediklerinden rahatsızlar. R.T.E. ve AKP hükümetinin Suriye ordusundan kaçanlarla oluşturulan Özgür Suriye Ordusu'nun Hatay'da konuşlanması, burada askeri eğitmeden geçirilmesi, sınırdan içeriye girerek Suriye ordusuyla çatışmaya girip Suriye'de karışıklıklar yaratması, Suriyeli muhaliflere Türkiye üzerinde silah ve teçhizat gönderilmesini ve Suriyeli muhaliflerin Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu korumasında İstanbul'da toplantılar yapmasını emperyalistler yeterli bulmuyorlar.

BOP eşbaşkanı R.T.E.'dan ve AKP hükümetinden daha fazlasını yapmasını istiyorlar.

Emperyalistlerin acelesi var. Orta-doğu'da yapacakları/yapmak istedikleri daha çok işleri var.

Suriye'nin – daha doğrusu Esad'ın – defteri dürülmeli. Suriye'den sonra sırada İran var.

ÇİA Başkanı David Petraeus'un Türkiye'ye ziyareti iki ülkenin istihbarat örgütleri arasındaki çok iyi ilişkinin görüşüldüğü bir ziyaretten çok Türkiye'nin Suriye konusunda oynaması gereken rolün bir kez daha hatırlatılmasıdır.

Sendikal Mücadele ve Grev hakkı

Federal Almanya'da 2009 Mali krizinden bu yana her sene artan Grev sayılarıyla ardi ardına rekor yıllar yaşanmakta. Uçuş Kontrolörleri Sendikası (GdF) tarafından yapılan açıklamada, ücret artışı ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde başarı sağlanamaması sebebiyle bu yılın ilk grevi de start almış oldu.

Ancak Frankfurt Havalimanı işlet-

meccisi FraPort greve iyi hazırlanarak Grevin etkisini kendi içindeki reorganizasyonla en asgari seviyeye çekmeyi başarmıştır. Bu gibi yöntemlerle işverenlerin Grevlerin etkisini kırma girişimleri son yıllarda da etkisini göstermiş, toplu sözleşmelerde sendikaları istendiği oranda olmasa da dize getirmenin yöntemi olarak hayat hakkı bulmuştu. Buna karşın GdF'in tarihinde işçi sınıfının en sıkça kullandığı, işçi dayanışmasının etkisini ve önemini altını çizerek Frankfurt Havalimanı'ndaki diğer işçilerin dayanışma grevini örgütleyerek mücadeleye yeni bir ivme kazandırmış aynı zamanda da işverenlerin metotlarını da yenilgiye uğratmanın yol haritasını çizmiştir.

Buraya kadar Almanya'daki işçi direnişlerine bir göz attığımızda herhangi bir yeniliği yakalamak mümkün değil. Emek-Sermaye çelişkisi antagonist bir çelişki olduğundan dolayı, yasa gereğince sistem içinde çelişkinin ortadan kaldırılması mümkün olmadığı gibi işverenlerin önünde duran görevde belirginleşmişti. GdF sendikasının üzerinden genel anlamda sendikaların mücadelesini tarihi bir ders vermenin tam da

zamanydı. Bu anlamda yasal yola başvuran sermaye sahipleri ve onların bu grevdeki temsilcisi GdF, Almanya'daki sendikal mücadeleye emekçilere tarihi bir ders vererek müthiş bir yenilgiye uğrat-

mıştır. Yeni olanda buydu.

Peki Frankfurt İş Mahkemesinin dayanışma grevini son anda durdurma gerekçesi ne anlama geliyordu? Dayanışma grevlerini engeleyerek emeklerinden başka bir şeyi olamayan işçi sınıfının grev hakları ellerinden alınmıştı; çünkü sermayenin sınırsız imkanları karşısında değişik alanlarda olsalar da aynı kaderi paylaşan işçi sınıfının tek silahı dahi sermayenin çıkarları doğrultusunda dizginleştirilmiştir. Yani **'Bütün işçiler birleşin! Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok'** şiarına karşın 'işçiler birleşerseniz zincirlerinize yenisini ekleyerek esaretinizi boyutlandırırız' devlet eliyle hayat hakkı kazandırdılar.

Duisburg'da Anti-Faşistlerin Mahkemesi Gerçekleştirildi

27.03.2010 Tarihinde Almanya'nın Duisburg Şehrinde Pro NRW ve NPD'nin düzenlemiş olduğu mitingi engelleme amaçlı ATİF ve YDG'nin de çağrıcılığını yaptığı Anti-Faşist eylemde Polisler tarafından işkence ve şiddete maruz kalan Cabbar Koçkaya'nın 15.03.2012 tarihinde Duisburg Mahkemesinde duruşması görüldü.

Saat 09.00 da başlayan duruşmaya Cabbar Koçkaya ile dayanışmak için yüze yakın Anti-Faşist Mahkeme salonunun önünde toplandı. Mahkeme salonunun küçük olmasından kaynaklı bir çok Anti-Faşist, Mahkeme esnasında dışarıda beklemek zorunda kaldı. Mahkemeye girenler ise iki kere güvenlik kontrolünden geçirilip, kimliklerinin fotokopileri çekildikten sonra salona alındılar. Bu uygulamanın yasal olmadığına dikkat çeken Koçkaya'nın avukatı mahkeme heyetine itirazda bulunsa da uygulama engellenemedi.

Duruşmada vurgulanması gereken bir başka nokta ise iki sivil halktan seçilen mahkeme heyetinden bir kişinin 27.03.2010 tarihinde Anti-Fa-

şist eyleme katıldığını dillendirdikten sonra hakim bu durumun objektif olmadığı iddiasını ileri sürerek bu kişi görevinden alındı ve yerine halktan başka bir insan atandı.

Cabbar Koçkaya Polise karşı şiddet ve hakaret ettiği iddiası ile yargılanmaktadır. Aynı dava Cabbar Koçkaya'nın eşi Rahime Koçkaya'ya da açılmış fakat iki sene süren dava Rahime Koçkaya'nın zaferi ile sonuçlanmıştır.

Mahkemede susma hakkını kullanan Cabbar Koçkaya'nın avukatı Müvekkilinin Polise hiç bir şekilde şiddet ve hakarete bulunmadığına vurgu yaptı. Mahkemede başta Koçkaya hakkında suç duyurusunda bulunan polis memuru ve olayla bağlantısı olan diğer polis memurlarının çelişkili ifadeleri dikkat çekti. Olay anında polis tarafından çekilen fotoğraflardan da, polisin iddialarını boşa çıkartan ve tamamen Anti-Faşistlere yönelik komplo üzerine kurulduğu dikkat çekti.

Aralarında ATİK,YDG, MLPD, Die Linke ve ÖDH gibi kurumların katıldığı ve 6 saat süren duruşma 26.03.2012 saat 09.00 a ertelendi.

PORTEKİZ İŞÇİ SINIFI SOKAKTA, KAVGAYA HAZIRLANIYOR!

Volkan Yaraşır

Avrupa'nın Akdeniz havzası hareketleniyor. Yunanistan'dan sonra Portekiz'de sınıf ve kitle hareketleri yoğunlaşmaya başladı.

AB'nin zayıf halkalarından ve kriz odaklarından biri olan Portekiz'de, son 3 ayda genel grev, sektörel grev ve ülke tarihine geçecek büyük kitle gösterisi yaşandı.

2011 Portekiz için sarsıcı geçti. Krizin yıkıcı sonuçları işçi ve emekçi kitlelerde yoğun tepkilere yol açtı. Ekonomik kriz, hızla siyasal ve sosyal krizi tetikledi ve bir kriz sarmalına dönüştü. Sonuçta sosyal demokrat Jose Sokrates hükümeti istifa etti. Haziran ayında yapılan genel seçimlerde Sokrates'in başkanlığını yaptığı Sosyalist Parti önemli oranda oy kaybetti. Seçimleri merkez sağ çizgide PSD kazandı. Başbakanlığa Pasos Coelho getirildi. Coelho hükümeti, Troyka'nın yaptırımlarını "itina ile" hayata geçirmeye başladı.

Portekiz Troyka'yla yapılan antlaşma sonucunda 78 milyar avroluk "yardım" alarak iflasın eşiğinden dönmüştü. Troyka 3 yıllık bir program dahilinde verdiği bu finansal "destek" karşılığında, sıkı tasarruf tedbirleri dayattı.

Coelho hükümeti sosyal yıkım programı uygulamaya başladı. 2011 sonuna kadar, hükümet 5,7 milyar avroluk tasarruf yapmak amacıyla en başta vergileri yükseltti. Toplu taşıma ücretlerini arttırdı. Sosyal harcamalarda önemli kesintiler yaptı. Ayrıca Portekiz işçi sınıfına cepheden bir saldırı niteliğinde olan yeni iş yasaları çıkardı. İş yasalarında finans kapitalin istemleri yerine getirildi. İşten atılmalar kolaylaştırıldı ve bazı temel hak kayıplarına yol açan düzenlemeler yapıldı. Emeklilerin ve memurların ücretlerinde ve ikramiyelerinde kesintiler gündeme geldi. Özel sektörde çalışma saatleri yarım saat uzatıldı. Eğitim, sağlık ve sosyal güvenliğin hızla özelleştirilmesi yada metalaştırılması yönünde düzenlemelere gidildi.

Bütün bu karşı devrimci adımlarla birlikte, Portekiz ekonomisi 2011 yılında yüzde 1,6 oranında küçüldü. Alınan 78 milyar avronun 12,6 milyar avrosu seçimlerde kullanıldı. 2011'de bütçe açığı gayri safi yurtiçi hasılanın (GSYH) yüzde 9,1'den 5,9'a çekilmesi hedeflen-

mesine rağmen, başarı sağlanamadı.

Finans kapitalin saldırıları yoğunlaşarak devam etti. Saldırıları temel hak ve özgürlüklere yönelmeye başladı.

İşçi sınıfının finans kapitalin saldırılarına cevabı son derece net oldu. 2011 (23 Kasım'da) 24 saatlik genel grev gerçekleştirildi. Genel grev son 40 yıl içinde yapılan üçüncü genel grev olarak dikkat çekti. Genel grev işçi sınıfının sosyal yıkım programına karşı kolektif karşı duruşunu gösterdi. Uzun yıllar süren sınıfın içinde bulunduğu ataletin kırılmasını sağladı. Zaten bunun somut yansımaları 2012'nin ilk aylarında görülmeye başladı.

SINIFAL ANTAGONİZMA ŞİDDETLENİYOR, PORTEKİZ'DE NEO-SALAZARİST UYGULAMALAR GÜNDEMDE

Coelho hükümeti "kemer sıkma" programı ile krizi kontrol etmeye çalıştı. Ne var ki alınan "önlemler" işlevsiz kaldı. Portekiz yeniden bir iflas süreci içine girdi. 2012'de ekonominin yüzde 3 oranında küçülmesi bekleniyor. İşsizlik oranı yüzde 13'lere yükseldi. 2011 sonunda Portekiz'in borcu GSYH'nin yüzde 110'una ulaştı. Kapitalist krizin Portekiz'e yansımaları birlikte, kapitalist devlet iflasın eşiğindeki banka ve şirketlere 20 milyar avro aktarmıştı.

Bu adımlar AB'nin birçok ülkesinde olduğu gibi devesa bütçe açıklarına yol açtı. Ülkede borç stoğu, yaşanan likitide darlığı ve tefeci faizlerin yüksekliği ile birlikte, çevrilemeyecek noktaya geldi. "Kemer sıkma" politikaları önlem olarak sunulsa da, var olan ekonomik durgunluğu arttırıyor. Ayrıca Portekiz, İspanya'nın zombi bankacılık merkezi olarak konumlanmış durumda. İspanya'nın içine girdiği krizin derinleşmesi Portekiz için finansal yıkım anlamına gelecektir.

2012 Portekiz için kritik bir yıl olacak. Krizin kontrolden çıkmasıyla devlet iflası her an gündeme gelebilir. Özellikle İspanya'da borç krizinin gelişim seyri, Portekiz'de yıkıcı sonuçlar yaratabilir.

Coelho hükümeti, otoriter uygulamaları devreye soktu. Portekiz'in son 40 yılına damgasını vuran siyasal rejimin tasfiyesi yönünde düzenlemelere girişti. Portekiz'in

1974 Karanfil Devrimi sonrası içine girdiği sürece ve AB entegrasyonuna bağlı olarak inşa edilen burjuva liberal düzen giderek aşınıyor. Portekiz'de sınıfsal antagonizmanın şiddetlenmesine bağlı Neo-Salazarizm ve pro-faşist uygulamalar gündeme sokulabilir. Coelho hükümeti bu yönde zemin hazırlıkları yapıyor.

1974 (burjuva demokratik nitelikteki) anayasasında bulunan bir dizi temel hak ve özgürlüğün gaspına yönelik adımlar atılmaya başlandı. Krizin derinleşmesi daha sert otoriter uygulamaları beraberinde getirebilir.

Finans kapitalin bu çok boyutlu saldırısı karşısında, işçi sınıfı 2012 Şubat başında sektör grevi gerçekleştirdi. Ardından 12 Şubatta son 30 yılın en büyük kitle gösterisi yapıldı. Krize, kemer sıkma politikalarına ve yeni çalışma yasalarına karşı gerçekleştirilen kitle gösterisine 300 bin kişi katıldı. Eylem, 2011 Kasım'ında genel grevle dışa vuran sınıf ve kitle hareketinin yeni bir aşamaya girdiğini işaretledi. Eylemin ardından Portekiz İşçileri Genel Konfederasyonu (CGTP-IN) 22 Mart'ta yeni bir genel grev çağrısı yaptı.

2011 genel grevi, Şubat ayındaki büyük kitle gösterisi ve 22 Mart'ta yapılması hedeflenen genel grev Avrupa'nın Akdeniz havzasında Portekiz'i hızla öne çıkardı. Havzada sınıfsal enerjinin ve öfkenin boyutlarını ortaya koydu. Benzer gelişmeler İtalya ve İspanya'da da yaşanabilir. Ayrıca Yunanistan işçi sınıfının ihtiyacı olan havzanın mobilizasyonu, Portekiz'den yanıt buldu.

Önümüzdeki aylarda Yunanistan'la birlikte özellikle İberik yarımadasında önemli gelişmeler yaşanabilir. Portekiz işçi hareketi yeni bir yükseliş dönemine girdi. İspanya'da CCOO ve UGT'nin çağrısıyla (19 Şubat'ta) 57 kentte, işten çıkarmaları kolaylaştıran ve tazminat haklarını sınırlayan iş yasalarına karşı yaygın kitle gösterileri yapıldı. İşçiler gösterilerde radikal pankartlar taşıdı. Fakat bu gelişmeye karşın sendikal bürokrasi "sosyal partnerlik" konumunda hareket ediyor. Sendika yöneticileri eylemlerde hükümete "sosyal birlik" çağrısı yaptı. "Hükümetle çatışmak

istemiyoruz", "Genel grevde ısrarcı olmayacağız" şeklinde açıklamalarda bulundu.

Benzer adımların daha önce İrlanda'da sendikal bürokrasi atmıştı. Krize karşı harekete geçen işçi sınıfı sendikal bürokrasi tarafından bloke edilerek, kuşatıldı. Portekiz işçi sınıfını da aynı tehlike ile karşı karşıya kalabilir. İspanya işçi sınıfı daha şimdiden bloke edilmeye çalışılıyor.

Portekiz'de sınıfsal antagonizma yoğunlaşıyor. İşçi sınıfının mücadelesi bir yükseliş dönemine girdi. Birkaç aylık bir süreçte, önemli ve büyük eylemler gerçekleşti. Bu süreç sınıfın hızla nesnel ve öznel şekillenmesine yol açacaktır.

Portekiz Komünist Partisi (PKP) bu süreçte ulusal vurgular yapıyor ve mücadelesini 1974 anayasası çerçevesinde sınırılıyor. Devrimci siyasal önderliğin yokluğu Portekiz işçi sınıfının en büyük zafiyeti olarak kendisini hissettiriyor.

Portekiz işçi sınıfının önünde İrlanda ve Yunanistan örneği var. İrlanda örneği sendikal bürokrasinin ihaneti ile sınıfın geri çekilişini, içine kapanmasını ve kuşatılmasını simgeliyor. Yunanistan ise sokağı ve sokağın yaratıcı ve yıkıcı gücüyle buluşmayı simgeliyor. Portekiz işçi sınıfı 2011 Kasım'ından beri görkemli eylemlerle sokakla buluştu, sokağın gücünü fark etti. 22 Mart genel grevi bu anlamda önem taşıyacaktır. Portekiz işçi sınıfının sokağı kazanması için Yunanistan'ın yolunu izlemesi gerekiyor. Benzer adımları İberik yarımadasında İspanya işçi sınıfının atması, son derece önemli gelişmelere yol açabilir. İberik, sınıf mücadelesinin yeni odağına dönüşebilir.

Portekiz işçi sınıfı 1974 Karanfil Devrimi deneyimine, PKP'nin son derece zengin ve meşakkatli mücadele birikimine, Salazar Diktatörlüğüne karşı illegal sendikal mücadele ve sınıf çalışmalarına, yine 1970'lerde işçi komisyonları ve mahalle komisyonları gibi deneyimlere sahiptir. Bu birikim ve deneyimler Portekiz işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına yol gösteriyor. Ruhlarını besliyor. Mücadeleyi ve sokağı işaretliyor. Sınıfın bağımsız, birleşik gücünün önemini ortaya koyuyor.

8 MART AVRUPA'DA COSKUYLA KUTLANDI

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü Duisburgta kutlandı

Duisburg şehir Merkezinde önce

yürüyüş ardından da bir Miting ile Dünya Emekçi Kadınlar günü kutlandı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Haftalardan beri ön hazırlıkları yapılan Eylem sokaktan geçen kitleler tarafından yoğun ilgi topladı. ATIF, MLPD gibi kurumların örgütlediği Eylem renkli etkinliklere sahne oldu. Afrikalı müzisyen viki nin kendi dilinde söylediği parçalar, Alman koro grubunun seslendirdiği kürtçe parça bunlardan bir kaçıydı.

Geçtiğimiz yıl 60'a yakın Schlecker mağzasının kapatılması üzerine sendika içinde örgütlenen işçi Kadınlar da etkinliği selamladı. Evleri, yapılmak istenen Alışveriş merkezinden dolayı Duisburg Belediyesi tarafından yıkılmak istenen Hamborn semti sakinleri de oradaydı. Konuşmalarda hak gaspları ve sömürünün iki katına maruz kalan kadınların örgütlenmesinin ve kendi geleceklerini kendi ellerine almaları gerektiğinin altı çizildi. Etkinlikte Partizan gibi Devrimci örgütlerde yer aldı.

İsviçre de Ekmek ve Gül Sloganlarıyla Sokaklardaydık!

Kadınların sınıf mücadelesinin öznesi olmasının en temel örneği olan 8 Mart İsviçre'nin Zürih şehrinde coşkuyla kutlandı ve İsviçre Yeni Kadın Çalışanları da Ekmek ve Güller sloganıyla sokak etkinliklerinde aktif şekilde yerini aldı.

8 Mart 1857, ABD'nin New York kentinde 40 000 dokuma işçisi kadının greve başlaması, aynı gün polis tarafından 129 kadın işçinin katledildiği gündür,

8 Mart 1886 da Tekstil işçisi kadınların „Eşit ise eşit ücret“ sendikalaşma ve oy hakkı için başlattıkları mücadelenin polis tarafından kana boğulduğu gündür.

8 Mart 1908 de kadınların özgürlük ve eşitlik talepleriyle New York'ta ekmek ve gül sloganlarıyla gösteriler düzenlediği gündür, Ekmek, eşit ise eşit ücreti ve güvenceyi, Gül insanca yaşam koşullarını anlatmaktadır.

Ve 8 Mart,1910 yılında 2. Enternasyonal'e bağlı 2.Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında Kadın önder Clara Zetkin'in önerisiyle Emekçi Kadınların anısını yaşatmanın günüdür.

Emekçi Kadınların, Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü olan 8 Mart'ta kadınlar yine sokaklardaydı. Zurih Paradeplatza KJB ve UNIA sendikası kadın çalışanları ve

YENİ KADIN emekçileri, kadınlara Ekmek ve gül sloganını simgeleyen Gül ve 8 Mart bildirileri dağıttı. İş çıkışı yorgun, telaşa

evlerine gitmeye çalışan,8 Mart'ı unutmamış birçok emekçi kadının ekmek, gül ve bildirileri alınca yüzlerindeki şaşkın ve mutlu bakışlar görülmeye değerdi. Bildirilerimiz ilgi ile okundu ve bizlere Yeni Kadın hakkında sorular soruldu. Bu arada sevimli göçmen bir teyze de bizleri sevindirmek için arkamızdan dolaşıp bizlere çikolata vermeye çalışıyordu. Yaklaşık bir saat süren eylemimizde sokak etkinliğine kadınların gösterdiği ilgi, bizleri umutlandırdı.

İkinci sokak etkinliği olarak 10 Mart'ta Yerli ve Göçmen Kadın Hareketlerince düzenlenen 8 Mart yürüyüşü yapıldı. Zürih Hectplatzda 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nün anlamını ve önemini anlatan konuşmalarla başlayan yürüyüşe erkeklerin alınmaması bu sene de tartışmalara yol açtı. Zürih Yeni kadın olarak katıldığımız yürüyüşte rengârenk pankartımız ilgi odağı oldu. Yürüyüş esnasında bildirimiz Almanca okundu ve dağıtıldı. Kadın dayanışmasının önemini bir kez daha gördük. Dillerimiz, rengimiz, kültürlerimiz farklı olsa da yürüyüşte tüm kadınlar aynı dili konuşuyorlardı. "Kavgamız ekmek için ama gül de isteriz" diyorlardı.

Etkinliğin bitmesinden sonra Yeni Kadın çalışanları olarak, sokak etkinliklerini değerlendirdik. Olumlu ve olumsuzluklarımızı tartıştıktan sonra Demokratik Kadın Hareketinin düzenlediği salon etkinliğine katıldık.

Yeni kadınlar olarak, "zorbalıklar dünyasında, diğer tüm özgürlüklerin olduğu gibi Kadın özgürlüğünün de zor ile olacağı ve sınıf mücadelesinde şehit düşen emekçi kadınların mücadelelerinin bize ışık tutması gerektiği, sesimizin daha gür çıkacağı, adımlarımızın daha güçlü atılacağı, küçük mutlulukların büyük zaferlere dönüştürüleceği günler için daha güçlü 8 Martlara" diyerek mesajımızı ilettik.

Ve Yasasın Emekçi Kadınların Dayanışması sloganımızı bir kez daha yinededik.

GIESSEN VE WETZLAR'DA 8 MART ETKİNLİKLERİ

Giessen'de ve hemen 15 km. ötesin-

de bulunan Wetzlar'da çok uzun yıllardan beri; "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" kutlamaları mitingler şeklinde gerçekleştirilmeyor.

Bu yıl da; "Enternasyonal Kadınlar Günü 8 Mart" başlığı altında, 2-14 Mart tarihleri arasında; Şehir Kadın Bürosu çatısı altında, 20'yi aşkın kadın kurumunun düzenlediği, 20'yi aşkın etkinlik düzenlendi. Bu kurumlar arasında Yabancılar Meclisi, Göçmen Meslek-Eğitim-Kültür Dernekleri gibi kurumların Kadın Komisyonları da vardı.

Gerçekleştirilen etkinliklere; yaklaşık iki hafta boyunca toplam yüzlerce kadın katıldı. Etkinliklerde:

- Aile bileşimi ortadan kalkınca, göçmen kadınların hukuksal olarak yaşadıkları sorunlar, hukuki sebepleri,
- Kadın ve şiddet; annelik rolünün teorik olarak psikolojide ve bugünkü medyada işleniş tarzındaki tarihsel döngü, yanlış yaklaşımlar-manipülasyonlar,
- Nereye doğru hareket ediyoruz, neden, nasıl?
- Kadın ve İltica,
- 101.yılında Enternasyonal Kadınlar Günü; geçmişe ve gelişimlere kısa bir bakış, kadın 'haklarının'-cinselliğinin kadın hareketindeki rolü,
- Yalnız çocuk büyütme zorunda olan annelerin zorlukları, Almanya içindeki yasal hakları,
- Annelik rolünün dünkü-bugünkü şekillenmesi,
- Kadınların gelecekte beklenenleri, Gündemleri ele alındı. Bütün bu etkinlikler zincirinde, özel olarak günün anlam ve önemine vurgular yapılanları da vardı, yapılmayanları da.

Direk kadın avukatların, kadın yazarların, kadın eğitimcilerin vs.(bunların çoğu özellikle iş yaşamlarında da direk göçmen kadınların sorunlarıyla iç içe olan kadınlardı); diğer kadınları da anlatılan aktarımlara katmak için çeşitli metotlar gerçekleştirdikleri; canlı, katılımcı, sorgulayıcı, teorik-pratik olarak zengin bir içerik yakalandı.

Çeşitli müzik etkinlikleri ve stant açmalar gerçekleştirildi.

Wetzlar'da ise; 9 Mart tarihinde, Mozaik Derneği tarafından, "Dünya Kadınlar Günü-Kadın Yaşamında Dinin Rolü" başlıklı; Wetzlar'da yaşayan çok çeşitli ülkelerden gelen yaklaşık 100 göçmen kadının bir araya getirildiği bir etkinlik düzenlendi. 8 Mart'ın tarihi ve tarihsel önemi içerikli bir konuşma yapıldı. Ardından "İslam ve Hristiyanlık'ta kadının rolü geçmişte nasıldı-bugün nasılaştırılıyor-buna karşı ne yapmalıyız" gündemli, iki dini de verilerle aktaracak kurumlarda çalışan kadınlar tarafından sunu yapıldı. Katılımcıların fikirleri alındı. Rus kadınlar tarafından müzik dinletisi verildi. Türkiyeli kadınlar belli yörelerin halkoyunlarını sergiledi. Bu hazırlık süreçlerine katılan Alman kadınlar da; kültürel etkinliklerde de bu grupların içerisinde yerlerini almışlardı.

Tam da 8 Mart Dünya

Emekçi Kadınlar Günü'nde, Verdi sendikasının organize ettiği; belediye işçilerinin, Sparkasse Banka çalışanlarının, Vitos Klinik (Ruh ve Sinir Hastalıkları Kliniği) çalışanlarının katıldığı, Ausbildung yapan öğrencilerin ve öğretmenlerinin destek verdiği, yaklaşık 700 kişiyle bir "Uyarı Grevi" gerçekleştirildi. Çeşitli kollardan yürüyüşe başlayan gruplar, şehir merkezinde buluştular. Alandaki konuşmalarda; gündün zorlaşan çalışma koşulları, az işçiyle çok iş yapma stratejisinin artık dayanılmaz hale geldiği, şu aşamada %6,5 oranında bir zam istendiği, bunun sadece bir uyarı grevi olduğu, talepler yerine getirilmediği takdirde grevlere daha süreklileşmiş tarzda devam edileceği açıklandı.

Öğrenciler de gerek yürüyüşte, gerekse alana toplandıığında ayrı bir zincir oluşturarak en ön sırada yerlerini aldılar. Öğrenciler, "Üç yıl meslek eğitiminin ardından, bu eğitimin bir parçası olan 'bir işyerinde çalışma koşulunu' yerine getiremediklerinden, işyerlerinde kendileri için yer bulunmadığını" anlattılar. Bu nedenle de en verimli yıllarını bekleyerek geçirmek zorunda kaldıklarını dolayısıyla, gelecekle ilgili emniyette görmediklerini" söylerken, "öğretmenlerinin de kendilerini ve işçilerin bu grevini destekleyişlerinden umutlarının büyüdüğünden" bahseden ayrı bir konuşma yaptılar. Gerçekleştirilen uyarı grevi oldukça coşkuluydu ve kadınların coşkusu, aralarında 8 Mart'ı dile getirileceği ayrı bir renk oluşturdu. Grev bitiminde, 'kadınların bu gününün' kutlandığına dair kısa bir konuşmayla, güller dağıtıldı.

Bu kadar yoğun etkinlik zinciri içerisinde, sınırlı sayıdaki etkinliklerde de olsa; dünyanın dört bir tarafında savaşların olduğunun, bunun içerisindeki kadın mücadelesinin önemini ve onlarla hep elele olduğumuzun, bu günü bizzat kadınların can bedeli bir mücadeleyle bize miras bıraktıklarının belirtilebileceği zeminler de yakalandı.

Ulm'de coşkulu 8 Mart kutlaması

Almanya'nın Ulm şehrinde Dünya Emekçi Kadınlar günü SKB, ADKH, MLPD ve Yeni Kadın bileşenlerinden oluşan Ulm 8 Mart Platformu tarafından coşkulu miting ile kutlandı.

"Şiddete, ayrımcılığa, eşitsizliğe, sömürü ve geleceksizleştirmeye karşı 8 Mart'ta alanlarda buluşalım" şiarıyla çalışmalarını sürdüren SKB üyeleri Yasemin Çiftçi'yi anma amaçlı resmî miting alanına taşıdı ve sokağa "Yasemin Çiftçi Ölüm-süzdür" yazılması yaptı.

SKB Temsilcisi tarafından okunan basın açıklanmasında "Çin, Hindistan ülkelerinde bizler günde bir Euro'ya çalıştırılırken, İran'da recm ediliyoruz. Türkiye'de namus cinayetlerinde günde 5 kadın öldürülürken yaşadığımız Avrupa ülkelerinin son bir örneği olarak "namus cinayeti" adı altında Arzu Özmen'in katledişine şahit olduk" denildi. Konuşmanın devamında "Kadına yönelik şiddete karşı tarafız, kadın sığınma evlerinin kapatılmasına karşıyız. Yaşadığımız Avrupa kıtasında cennet olarak sunulan kapitalizm; biz işçi, emekçi kadınlara krizden yıkıntılardan başka bir şey vermiyor. Yüzyıllardır kendi kıtasında

ve sömürgeleştirdikleri coğrafyalardaki işçi ve emekçileri sömürerek, savaşlar çıkararak, işgaller yaparak sermaye birikimine giden Avrupa burjuvazisi, 2008'den bu yana içine girdiği ekonomik krizin faturasını bizlere ödetmeye çalışıyor. Krizin somut yansıması geçtiğimiz günlerde iflas gösteren Schlecker firmasında yaşandı. Schlecker Marketler zincirinde çalışan kadınlar issizler ordusuna katılan son emekçiler oldu" denildi.

Mitingde ayrıca MLPD ve ADKH tarafından birer konuşma yapıldı. MLPD adına yapılan konuşmada "8 Mart Kadınlar günü, kadına eşitliğin ve kapitalizme karşı isyan günüdür. 8 Mart kadınların sokakta kendilerine olan güvenle taleplerini haykırdıkları gündür. Çocuklarımızın ve kendi geleceğimiz için ekolojik mücadelede atom santrallerinin kapatılması için mücadele ettiğimiz gibi çalışma hakkımız için de mücadele etmekteyiz. Kadınların özgürlük mücadelesi sosyalizm mücadelesinden ayrı bir parça değildir" denildi.

MLPD temsilcisi Schlecker Kadın işçileri ile dayanışma çağrısında bulunarak konuşmasını sonlandırdı.

ADKH temsilcisi tarafından yapılan konuşmada ise "Görevimiz yaşamın tüm alanlarında örgütlenerek mücadele etmek ve 8 Mart 1910'dan, 2012'ye değin verilen mücadelede hayatını kaybeden onlarca kadın emekçinin, kadın hakları savunucularının tecrübesiyle, enternasyonal bilinçle kadının özgün mücadelesini özgürlük mücadelesine dönüştürmektir" denildi.

Etkinlik boyunca Yeni Kadın, ADKH, SKB ve Young Struggle Kadın komisyonunun yayınlamış olduğu bildirimlerin yoğun dağıtımını gerçekleştirildi.

Partizan taraftarları ayrıca "40. Kavga yılında şan olsun 8 Mart'ı yaratan ve yaşatanlara" pankartı açtılar.

Mitinge AvEG-Kon üyesi erkeklerde destek vererek sokağa "Kadına şiddet erkeklikse, biz erkek değiliz" yazılması yaptılar.

SKB Ulm Kasım ayından bu yana sürdürmüş olduğu "Ses ver; Sermayenin, Ailenin ve Erkeğin Şiddeti Dursun" kampanyasının afiş ve broşürlerini miting alanına taşıyarak kampanyanın finalini gerçekleştirdi.

İki saat boyunca süren miting, konuşmaların ardından halaylar eşliğinde sonlandırıldı.

Londra'da 8 Mart Yürüyüşü

10 Mart Cumartesi günü, Londra'da 8 Mart etkinlikleri çerçevesinde, çağrısı Roj Kadın Meclisi tarafından

yürüyüşe ,Londra Yeni Kadın'da katıldı. Wood Green Kütüphanesinin önünden başlayan yürüyüşe yaklaşık iki yüz kadın katıldı.

Londra Yeni Kadın "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ve "Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratan ve Yaşatanlara" yazan pankartıyla katıldı.

Yürüyüş boyunca çevredakilere yönelik konuşmalar yapıldı. Kürt kadınlarının rengarenk kıyafetleri,pankartları ile yer aldığı yürüyüşte sık sık "Kadına kalkan eller kırılсын", "Yaşasın 8 Mart", Eşitlik Kardeşlik Kürt Ulusuna özgürlük", "Yaşasın Kadın Dayanışması" "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Yaklaşık 2 saat süren yürüyüş Londra'nın Haringey bölgesinde son buldu.

Amsterdam'da 8 Mart yürüyüşü

8 Mart hazırlıkları sürecinde ATİK-Yeni Kadın'ın da içinde yer aldığı 8 Mart etkinliğinde çeşitli göçmen ve yerli kadın örgütleriyle bir araya geldi.

Perşembe akşamı Amsterdam Dam meydanında 8 Mart Dünya Emekçi Ka-

dınlar günü kapsamında bir yürüyüş gerçekleştirildi. 300 kişinin katılımıyla başlayan etkinlikte pankartlar ve dövizler açıldı. ATİK-Yeni Kadın'ın Hollandaca bildirimleri ve derginin dağıtıldığı yürüyüş sonra saat 19.00'a kadar Dam meydanında, sloganlar ve müzik eşliğinde miting yapıldı.

Sonrasında meşalelerle etkinlik salonuna yürüyen katılımcılar 'Yaşasın Enternasyonal Dayanışma', " Kapitalizme Hayır", 'Eşit İşe Eşit Ücret' gibi sloganlar atıldı.

Saat 19.30'dan 21.30'a kadar devam eden salon etkinliğinde yine müzik dinletisi ve çeşitli kadın örgütleri birer konuşma yaptı. ATİK-Yeni Kadın'ın da Hollandaca bildirisi okundu.

ATİF Mannheim 8.Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Etkinlikleri gerçekleştirildi

8 Mart 2012 Perşembe günü, Mannheim Paradeplatz'da ATİK-Yeni Kadın'ın da içinde yer aldığı, çeşitli göçmen ve yerli kadın örgütleri tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Mitingi düzenlendi. ATİK-Yeni Kadın kitap Standını açtı ve Almanca bildirimlerini kitleye ulaştırdı. Saat 16 da başlayan Miting halaylar ve konuşmacılar eşliğinde sona erdi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü kapsamında, 10 Mart 2012 Cumartesi günü Mannheim Bürgerhaus da 60'a yakın kitle ile bir Panel gerçekleştirildi. Ortak Panel dört kurum tarafından düzenlendi, ATİK-Yeni Kadın, Ceni, Sosyalist Kadınlar Birliği ve Alman Marksist-Leninist Partisi (MLPD).

Panel, bugüne kadar devrim ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşen kadınların isimlerinin okunması ile birlikte onların anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Her Panelistin 20 dakikalık sunumunun akabinde, soru ve cevap bölümü ile etkinlik sonlandırıldı.

Frankfurt'ta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Etkinliği Gerçekleştirildi

Her yıl olduğu gibi bu yılda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü Frankfurt Hauptwache'de, ATİK-Yeni Kadın'ın da içinde yer aldığı, çeşitli göçmen ve yerli kadın örgütleri tarafından miting ve yürüyüş düzenlendi. Saat 15:30 da başlayan mitingde, konuşmalar ve kurum bildirimlerinin okunmasının ardından yapılan dans gösterisi yapıldı. Saat 17:15'te Sendika binasına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca her örgütün kendi bayrak ve pankartları taşınmaları, yürüyüşe ayrı bir renk katarken, yol boyu dağıtılan bildirimlerle alanlarda olmayan kitleye de mesajların iletilmesi fırsatı oldu.

40. Kavga Yılında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Etkinliği Gerçekleştirildi.

Proleterya Partisinin kuruluşunun 40.Yılında 8 Mart Dünya Emekçi kadınlar günü Avusturyanın Linz ,Innsbruck ve Viyana şehirlerinde bir dizi etkinlik ve Panellerle kutlandı.24 Nisan 1972'den 2012'ye 40.Kuruluş Yılında Devrim Ateşini Körükleyen Her Anlamı Güne Şan Olsun 8 Mart'a! başlığı ile çağrısı gerçekleştirilen etkinliklerden biri 4.3.2012 tarihinde Yukarı Avusturya'nın Linz şehrinde gerçekleştirildi.

Etkinliğimiz, 8 Mart'ın 102.yılında, ve Proleterya Partisinin 40. kuruluş yılından hareketle kısa bir 8 Mart tarihcesi ve açılış ile birlikte, Dünya'da bugüne kadar devrim ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşen kadınların isimlerinin okunması ile birlikte onların anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Devamında ise Kadının devrimci mücadeledeki yeri konulu panele geçildi. Divanın yaptığı acılış konuşmasından sonra, Partizan adına sunum yapan arkadaşımız Kadının devrim mücadelesindeki rolü ve konumuna dönük olarak, geniş ve tarihsel bir anlatımla sunumuna başladı. Kadınların sınıf mücadelesi içerisindeki gelişimini ve tarihi süreçleri anlatan arkadaşımız, ek olarak slayt, resim ve yazı yöntemi kullandı. Özellikle Avrupa'da, Türkiye ve Türkiye Kürdistanında kadının devrim mücadelesindeki rolü başlıklı sunumun dahilinde yapılan resim ve yazı

aktarımlı sinevizyon dikkatle izlendi. Sunumunu 40.mücadele yılında, katılan kitlenin 8 Mart Dünya emekçi Kadınlar gününü kutlayarak sonlandıran Partizan temsilcisi kitlenin olumlu tepkileri ile birlikte sunumunu sonlandırdı.

Akabinde etkinliğin sunucusu tarafından yapılan tarihsel içerikli sunumların

Neunkirchen'de 8 Mart Kutlandı

Avusturya Türkiyeli İşçi ve Gençlik Fedarasyonu'na (ATİGF) bağlı İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi Neunkirchen'de, Ternitz Halk Kültür Derneği ve Kürdistan Kültür derneği ile birlikte 03.03.2012 tarihinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü ortaklaşa düzenledikleri bir etkinlik ile kutladılar.

Saygı duruşunun ardından, günün önemi ve anlamını belirten konuşmanın ardından kültürel bölüme geçildi. İlk sahneyi alan saz ekibinin ardından sahneye ozan Kamber davet edildi. Ozan Kamber yeni albümünden okuduğu parçalarla kitleye oldukça ilgi toplayan bir dinletiyi sundu. Ardından DDSB'in 8 Mart ile ilgili hazırladığı sinevizyon büyük bir ilgiyle izlendi.

Daha sonra sahne alan sanatçı Rojin'in söylediği güzel parçaların ardından sahneyi, ATİGF'e bağlı Viyana derneği halk oyunları ekibi aldı. Halk oyunları ekibi, sergilediği çeşitli yörelerin oyunlarıyla geceye ayrı bir renk kattı. En son sahne alan Koma Azadi'nin söylediği parçalarla halay eşliğinde gece sonlandırıldı.

ardından, yukarı Avusturya'nın Linz şehrinde çalışmalarını yürüten Haykırıs Kültür Sanat Atölyesi Tiyatro ekibi ve yine Perg Pir Sultan Abdal Kültür Derneğinin birlikte hazırladığı, ve kadının emeğinin gaspını ve üzerindeki çinsel, sınıfsal ve ulusal baskıyı konu alan skec gösterimi gerçekleştirildi. Yoğun alkışlarla sonlandırılan skeceden sonra, Davul ve Zurna ile 8 Mart'a yakışır halaylar çekildi. Programımızın son bölümünde, Haykırıs Kültür Sanat Atölyesi müzik grubu sahne aldı. Söyledikleri türkülerle kitlenin alkışlarını alan müzik grubu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü selamlayan birer konuşma ile programını sonlandırdı. Etkinlikte yaklaşık olarak 150'i geçkin ve çoğunluğunu Kadın emekçilerin gerçekleştirdiği katılımda, yapılan kapanış konuşması ile etkinlik sonlandırıldı.

Viyana 40. Mücadel yılında, 8 Mart Paneli

Avusturya Viyana'da, Proleterya Partisinin 40 kuruluş yılı sebebiyle, 24 Nisan 1972'den 2012'ye 40.Kuruluş Yılında Devrim Ateşini Körükleyen Her Anlamı Güne Şan Olsun 8 Mart'a! çağrısı ile, 3.3.2012 tarihinde Kadının Devrimci Mücadeledeki yeri konulu bir Panel gerçekleştirildi. Partizan adına yapılan sunumda, Dünya'da devrim ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşen kadınların isimlerinin okunması ile birlikte onların anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Akabinde, Dünya'da kadının devrim ve demokrasi mücadelesindeki yeri içerikli tarihsel kesitler üzerinden bir sunum yapıldı. Tarihsel olarak Kadın mücadelesini konu alan resim ve yazılı sinevizyon sunumu ile beslenen konuşma katılımcılar tarafından dikkatle izlendi. Kadının geçmiş tarihi ve buna bağlı olarak devrim mücadelesindeki konumu

Dünyanın farklı bölgelerinden verilen örneklerin beraberinde, Türkiye ve Türkiye Kürdistanında devrimci ve Komünist kadınların mücadelesi ve duruşları sunum içerisinde üzerinde durulan konu başlıklarını oluşturdu. Sunumun akabinde, soru ve cevap bölümü ile birlikte kitlenin olumlu tepkileri ile Panel sonlandırıldı.

Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler... Kısa kısa Haberler...

Rüsselsheim'de Dersim Festivali Gerçekleştirildi

Avrupa Dersim inisiyatifi tarafından 10 Mart 2012 tarihinde Almanya'nın Rüsselsheim şehrinde Dersim Festivali düzenlendi. ADHK, ATİF ve AGİF tarafından desteklenen festivale BDP Milletvekili **Aysel Tuğluk** ve Dersim Belediye Başkanı **Edibe**

Şahin sürecin yoğunluğu gerekçesiyle katılmadılar.

Avrupa Dersim inisiyatifi'nin gerçekleştirmiş olduğu gecede **Suavi, Emekçi, Yılmaz Çelik, Levent Özdemir ve Öğrencileri, Grup Şiar, Şair Mehmet Çetin, Hıdır Kutan, Zeynep Hayır, Grup Silam, Rüsselsheim Barış Derneği Korosu** sırasıyla sahne aldı.

Gecede söz alan Avrupa Dersim inisiyatifi Temsilcisi, gecenin amaçlarına vurgu yaparak Dersim kurumlarının birliğine dikkat çekti. Gecede Mazgirt İlçe Belediye Başkanı **Tekin Türkel**, Ovacık İlçe Belediye Başkanı **Mustafa Sarıgül**, Flörsheim Belediye Başkanı **Michael Antenbrink**, DEDEF Başkanı **Özkan Tacar**, Dersim Baro Başkanı **Fatma Kalsen**, ADHK, ATİF, AGİF ve Almanya ve Orta Avrupa ASURI Dernekleri Federasyonu temsilcileri de geceye katılarak birer kısa konuşma yaptı.

ATİF Başkanı **Süleyman Gürcan** dört dilde kitleyi selamladıktan sonra, konuşmasında onurlu Dersim halkının, egemen baskılara karşı direndiğini ve bunu Avrupalı işçi ve emekçilerin mücadelesi ile ortaklaştırması gerektiğini dile getirdi.

Etkinlikte yer alan **Grup Şiar**'ın sahne alması sırasında salondan **'Munzur, özgür olacak! Dersim onurdur, onuruna sahip çik!** sloganları yükseldi.

Darmstadt'ta Irkçılığa Karşı Etkinlikler

DGB ve Darmstadt Yabancılar Meclisi'nin öncülüğünde ve Darmstadt

Belediye Başkanı **Joachim Pach**'in korumalığında bir miting ve yürüyüş gerçekleştirildi. Almanya'da ortaya çıkan **Nasyonal-sosyalist Yeraltı Örgütü**'nün ve ona destek sağlayan devlet ajanlarının ortaya çıkmasıyla patlak veren skandal tepkilere neden oldu. Artan ırkçılığa karşı sokaklara çıkan Darmstadt halkı, **'Korkusuz Yaşam!** parolasıyla, ırkçılığa hayır sloganlarını haykırdı.

ATİF Darmstadt gibi bir çok kurumun desteklediği mitingde DGB ve Yabancılar Meclisi adına konuşmalar yapıldı. Darmstadt Belediye başkanı **Pach** konuşmasında, Almanya'da herkesin özgür yaşamaya hakkı olduğunu, bunu engelleyen Nazilere karşı daha aktif bir çalışmanın olması gerektiğini ve ırkı parti NPD'nin yasaklanması gerektiğini dile getirdi.

Etkinlikte ATİF Başkanı **Süleyman Gürcan** Türkiyelilere yönelik kısa bir Türkçe konuşma yaparak, göçmenleri daha aktif mücadeleye çağırdı.

Eylemde ATİF tarafından **'Tüm faşist kurumlar yasaklansın, Anayasa Koruma Örgütü dağıtılsın!** pankartı taşındı.

Miting sonrası yapılan yürüyüşte ATİF bildirisi okundu ve sloganlar atıldı. Yaklaşık bin kişinin katıldığı eylem iki saat sürdü.

Darmstadt Halkevi'nde Irkçılık Konulu Seminer

Yapılan yürüyüş sonrası **Halkevi**'nde biraraya gelen Türkiyeli göçmenler ATİF Darmstadt tarafından düzenlenen Almanya'da Irkçılık' konulu seminere katıldılar. ATİF Başkanı **Süleyman Gürcan** tarafından verilen seminerin ana konusu, artan ırkçılığın nedenleri ve görevlerimizdi.

Gürcan yaptığı sunumda, derinleşen ekonomik kriz ve devlet tarafından körüklenen ırkçılık ve faşizm üzerinde durdu. ırkçı örgütlerin hedefinde esasata yerli devrimci ve demokratların olduğunu belirten **Gürcan**, devletin ajanlar vasıtasıyla **NSU** gibi bir kurumu teşvik ettiğini, seri cinayetlerini manüpile ettiğini ve **'Döner Morde!** kelimesi ile de olayın küçümsendiğini dile getirdi.

Yapılan sunumun ardından konuşan dinleyiciler, devletin devrimci-demokratlara yönelik baskısının olduğunu, burada mücadelenin devam ettirilerek baskılara göğüs gerilmesi gerektiğini dile getirildi. ATİF Darmstadt temsilcisi ise son yıllarda artan ırkçı saldırılara ve Darmstadt polisinin demokratlara yönelik baskıları hakkında bilgiler verdi. **Türkiyeli İşçi ve Gençlik Derneği**'nin isminin **NSU** listesinde geçmesinin tesadüf olmadığını belirten temsilci, ortak mücadelede ısrarcı olacaklarını vurguladı.

Yapılan seminere, **AGİF** ve **Halkevi** katırlara destek verdi.

HAMBURG'TA MEŞALELİ NEWROZ YÜRÜYÜŞÜ!

Newroz bu yıl Hamburg'ta Kürdistan Halkevi'nin organizesi ve ATİF gibi göçmen ve bazı yerli anti-faşist grupların katıldığı meşaleli bir yürüyüşle kutlandı.

Bu yılki Newroz yürüyüşü 18 Mart Politik Tutsaklarla Dayanışma günü vesilesi ve bir Kürt siyasetçinin **Damtör**

semtindeki hapisanede bulunmasından dolayı hapisane önünde yapılan bir mitingte başladı. Mitingte Kürt kurumları adına yapılan konuşmada, Türkiye ve Kürdistan'daki Newroz kutlamaları ve bu kutlamalarda AKP hükümetinin yasaklamalarına vurgu yapıldı. Konuşmada Kürt halkının artık korku ve yasak sınırlarını aştığını, Diyarbakır'da olduğu gibi yasakların ve polis terörünün Kürtlerin bayramlarını kutlamalarına engel olamadığına vurgu yapıldı. Devletin estirdiği terör kınanırken, halkın direnişi selamlandı. Ve hapisanelerdeki tutsaklara dayanışma selamları gönderildi.

Mitingte ATİF adına yapılan konuşmada da Kürt Halkının Newroz'u kutlanarak, dayanışma selamları iletili. Ayrıca Diyarbakır ve İstanbul başta olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'daki Newroz direnişleri selamlandı. Devrimcilerin Kürt halkıyla dün olduğu gibi bugün ve gelecekte de dayanışma içinde bulunmaya devam edeceklerinin altı çizildi.

Mitingin ardından yürüyüşe geçen kitle Sternschanze semtine geldiğinde Alman anti-faşist grupların havai fişekleriyle karşılandı. Bu sırada "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganı hep beraber ve gur bir şekilde atıldı.

ATİF Hamburg örgütü de yürüyüşe "Gözaltılar, tutuklamalar Kürt Ulusunun Özgürlük Mücadelesini Engellemez! Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartıyla katıldı. Ayrıca bileşenleri arasında ATİF-Hamburg'un da bulunduğu Anti-empiryalist Block'ta "Tüm Dünyadaki Politik Tutsaklara Özgürlük" pankartıyla yürüyüşte yerini aldı.

Yürüyüş sonunda ateş yakılıp, halaylar çekilerek eylem sonlandırıldı....

SİVAS DAVASI PROTESTO MİTINGİ

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak Otel'i'nin yakılmasıyla katledilen 35. insanın devam eden davasında, bulanamayan ve dosyası ayrılan 7 sanığın zaman aşımından dolayı davalarının düşürülmek istenmesi Hamburg'ta Türk Konsolosluğu önünde yapılan bir mitingle protesto edildi.

Alevi Dernekleri ve ATİF gibi bazı demokratik kurumların katıldığı mitingte dava sürecine ve gelinen aşama üzerine konuşmalar yapıldı. Yapılan konuşmalarda Sivas'ta insanlarımızı yakanların insanlık suçu işlediği, bunun içinde bu suçun insanlık suçu kapsamında ele alınması gerektiği ve bu nedenle zaman aşımının işletilmemesi gerektiğine vurgu yapıldı.

Devletin Alevi, Kürt, Ermeni gibi farklı olarak gördüğü inanç ve kimliklere tarih boyunca hep katliamlar uyguladığının altı çizildi. Alevilerin daha önce de, Maraş, Çorum gibi daha birçok yerde katliamlara uğradı-

ğını söyleyen konuşmacılar, "bu katliamları mahkemeler kapatabilir ya da zaman aşımına uğratabilir ama bu katliamlar bizim gönlümüzde hiçbir zaman kapanmayacaktır. Ve insanlık hiçbir zaman bu katilleri affetmeyecektir" denildi. Kurum temsilcileri ve eyalet milletvekillerinin konuşmalar yaptığı mitingte, "katil devlet hesap verecek", "susma sustukça sıra sana gelecek" "Sivas'ın hesabı sorulacak" gibi sloganlar sık olarak atıldı.

ROTTERDAM- Sivas davasının 'Zaman aşımı' gerekçesiyle düşürülmesinin ardından gerçekleşen protesto gösterilerinden biri de Rotterdam'da şehrinde yapıldı. Hollanda Alevi Dernekleri Federasyonu (HAK-DER)'in konuya ilişkin yaptığı çağrının ardından, bir çok devrimci demokrat kurumlarında desteğiyle gerçekleşen miting, 17 Mart Cumartesi günü 2 bine yakın kişinin katılımıyla başladı. Öncelikle mitingde ev

sahipliği yapan HAK-DER temsilcisi, miting sürecine destek sunan demokrasi güçlerini anons ederek, teşekkürlerini sundu. Buna göre Hollanda Türk İşçiler Birliği (HTİB), Kürt İşçiler Birliği (Kom-KAR), Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu (DİDİF) ve Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu (HTİF), destek sunan kurumlar olarak birer konuşma yaptılar. Mitingte ayrıca, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Anadolu Halklar Federasyonu taraftarları gibi bir çok kurum taraftarlarının da destek sunduğu görüldü.

Mitingde HAK-DER Genel başkanı **Muharrem Cengiz** ve kurum temsilcilerinin yanı sıra, Sosyalist Parti Milletvekili **Saadet Karabulut**, Avrupa Alevi Konfederasyonu temsilcisi, Rotterdam Alevi Derneği Başkanı, Alevi Gençlik örgütü temsilcisi gibi bir çok kişi de söz alarak sürece ilişkin tepkilerini dilelendirdi.

HTİF temsilcisi ise, Sivas davasının düşmesinin bir utanç tablosu olduğunu belirterek, dava sahiplerinin Ankara Adliyesi önünde karşılaştığı polis saldırısını da kına-

dıklarını bildirdi. TC Resmi tarihinin bu ve benzeri katliamlarla dolu olduğu ve bunun faşist karakterinden kaynaklı olduğu üzerine vurgu yapan temsilci, son olarak halkların kardeşliği ilkesinin önemine değinerek konuşmasını sonlandırdı.

Miting boyunca, açılan dövizler ve konuşmaların ana teması ise AKP'nin Sivas Davasına yaklaşımının faşizan olduğu yönünde olduğu göze çarparken, sık sık AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtı sloganlar atıldı. Ayrıca sahneye asılan ve üzerinde **'Türkiye'de Alevi yakarsan zaman aşımından, Ermeni katledersen delil yetersizliğinden, Kürt öldürürsen Kahramanlıktan dolayı ceza almazsınız'** yazılı pankart da gözden kaçmadı.

Alevi deyişleri ve türkülerin bol bol söylendiği mitingde, Sivas şehitlerinin fotoğraflarının sahneye taşınarak alkışlanmasının yanı sıra, katillerin avukatlığını yapanların da fotoğraflarının sahneye taşınarak yuhalanması dikkat çekiciydi.

Miting yapılan teşekkür konuşmasının ardından, saat 18.00'da sonlandırıldı.

YDG 22. Kongresi ile Bir Adım Daha İleri

Yeni Demokratik Gençlik Merkezi kongremizi başarıyla sonuçlandırmış durumdayız. Kongremiz dünya ezilen halklarının isayn bayrağını daha yük-

atılmıştır. Alan ve ülke kurultayların- da başlatılan çalışma gruplarında her delegenin konuları daha derinlikli tartışmaları sağlanmıştır. Perspektifte

seklere taşıdığı bir süreçte gerçekleşmiştir. Emperyalist saldırganlıkları yoğunlaştığı günümüzde katliam, işgal ve hak gasplarında yaşanan artış, ezilenleri yeni arayışlara sürüklemektedir. Gençlik bu arayışa önderlik etmektedir. en somut örneğini kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının yükselttiği isyan bayrağıdır. Avrupa gençliği de yaşanan hak gasplarına bağlı olarak ırkçılık cenderesine çekildiği bir süreci yaşamaktayız. Yükselen ırkçılık ve buradan zemin bulan faşizm, günümüz gençliğinin en belalı sorunu halindedir. Avrupalı emperyalistlerin içinden çıkamadıkları krizlerinin faturasını ezilen kesimlere çıkarırken, gençliğe ise işsizlik, eğitimden mesleğe yaşanan hak gaspları dayatılmıştır. Her alanda yürürlüğe giren emperyalist politikalara karşı Avrupa'da da ciddi anlamda karşı duruşların yükseldiği bir süreci yaşamaktayız.

Emperyalistlerin en sinsi politikası olarak, ırkçılığın geliştirilmesine karşı en ilkel duruşu anti-emperyalist kurumların gösterdiği bir süreçte YDG 22. Kongresini, 46 delegeden 41'inin katılımıyla başarılı bir şekilde gerçekleştirmiştir. Almanya, Avusturya, Hollanda, Fransa, İngiltere, İsviçre'den delegelerin katıldığı ve 60'a yakın dinleyicinin olduğu Kongremizin başarıyla sonuçlanması emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı bir duruş olmuştur. Kongremiz, gençliğe dayatılan sorgulamamazlığı, kaderciliği ve emperyalist politikalara biat etmeyi bir kez daha YDG özgülünde bertaraf etmiştir. Kongremimizin başarılı sonuçlanması aynı zamanda ezilen dünya halk gençliğinin mücadelesine ufak ama anlamı büyük bir katkı olmuştur.

YDG olarak, 22. Kongre sürecimizde alanlardan başlamak üzere, ülke ve merkezi düzeyde teknik eksikliklere rağmen başarılı bir sürece imza

yer alan konular bağlamında sonuçlar çıkarılmış ve kongreye sunulmuştur. Perspektife yönelik geliştirilen somut politikalarımız kısmı, pratiğe yönelme anlamında olumlu tartışmalar yaratmıştır. İlk kez uygulanan çalışma grubu kimi teknik aksamalara rağmen olumlu katkı sunmuş, eksikliklerin yeniden yaşanmaması için görüşler belirtilmiştir.

Kongremizde dost kurumlardan Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi (ADGH) kongremize dayanışma mesajı sunmuştur. Yine Kurumumuz olan Yeni Kadın kongremize mesaj sunarak motivasyon katmıştır. Kongremizde ATİK Başkanı söz alarak kongremizi selamlamış ve yönelim olarak devletlerin geliştirdiği ırkçılıpa karşı tavır alınmasını ve pratiğe geçilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Kongremizde 7 kişilik Merkezi Yönetim Kurulu ve 3 kişilik Denetim Kurulu üyeleri seçilmiştir.

Hamburg ATİF derneği bünyesinde çalışmalarını yürüten Grup Cemre'nin kongremize katılarak kültürel katkı sunması, katılımcıları coşturmuş, ilk günün sloganlı ve olumlu bir şekilde sonlanmasına vesile olmuştur. Kongremizde aynı zamanda festival komitesi ve Solution dergisi redaksiyon kurulu seçilmiştir.

22. Kongremiz, katılımcıların ve delegelerin 'Birlik-Mücadele-Zafer!' sloganları eiliğinde sonlandırılmıştır.

Gençlik

Kongremiz Geride Bırakırken...

Yeni Demokratik Gençlik bir kongresini daha geride bıraktı. Kongre, gençliğin demokratik, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesi bakımından bir ileri adım olarak tarih sahnesinde yerini aldı. Kongremizin, yapılan tüm saldırılara karşı bir direniş mevzisi olduğu bir kez kanıtlandı. Burjuva bireysel yaşam tarzının dayatıldığı günümüz politikalarına karşı kongremiz, kolektif ve alternatif yaşam tarzını ve devrimci normları benimsedi, bir kez daha bu saldırılara karşı çıkacağını ilan etti.

Alanlardan başlatılan ve iki buçuk ay gibi bir kongre sürecini geride bırakan biz YDG'lileri, şimdi pratik süreç beklemektedir. Alınan kararları ve perspektifimizi hayata geçirmede başta MYK üyeleri olmak üzere her YDG'li üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye gayret edecektir. Hayat hakkı bulmayan en mükemmel perspektifin dahi sınıf mücadelesi açısından hiç bir değeri yoktur. Uzun zaman diliminde tartışılan, onaylanan perspektifimizi gençlik mücadelesi içinde sinayacak, doğru ve hatalı yanlarını pratik süreç içinde açığa çıkaracağız.

Her kongre sürecinin sağlıklı analiz edilmesi gerekir. Doğruları yanlışlardan ayırmak, eksiklikleri tespit etmek gerekir. Kongrelerimiz, bir yanıla geçmiş süreçten öğrenme ve geleceği belirleme iken, diğer yanıla da bizlerin teorik ve pratik gelişimine katkı sunmaktadır. Kongre süreci boyunca alan, ülke ve merkezi faaliyet raporları ile bir senelik muhasebe yapılmaktadır. Her alanımız, geçmiş süreci değerlendirirken önceki dönemin perspektifini kılavuz almaktadır. Böylece neye göre ve nasıl faaliyet yürüttüğümüzü daha net ortaya çıkarmaktayız. Kısacası yazılanı ne derece pratiğe geçirdiğimizin teorik sonuçlarını çıkarmaktayız. Bu durum bizi teorik olarak geliştirmektedir.

Yanı sıra kongre sürecinin en önemli ayağı ise kitle çalışmasıdır. 3 aylık gibi bir zamanı içinde barındıran bu sürecin alana yansması, gençlikle ilişkilene, platformlarda düşüncelerimizi/perspektifimizi tartışmaya açma, taslağı tartışma şeklinde yansımaktadır. Yapılan her hazırlık toplantısının, kurultayın ve kongrenin gençlikle bağ kurmada bir araç olduğunun bilinci ile hareket etmekteyiz. Elbette binlerce gençlik kitlesinin kongremizde hazır bulunmasının günümüzde gerçekliği yoktur, ancak binlerce gençlik kitlesinin düşüncelerini kongremize taşıma gibi sorumluluğumuz vardır. Her tartışmamızın kitleye açık olmasının esprisi de burada yatmaktadır. Gençlik kendi sorunlarını tartışmaktadır. Eğitim, iş, meslek ve çevre alanında yaşanan saldırılar, ırkçılık ve faşizmin körüklenmesi, haksız savaşlara sürüklenmemiz sadece YDG'lilerin bir sorunu değildir, aksine geniş gençlik kesiminin sorunlarıdır. Hangi alanda olursak olalım, derdimiz gençliğin örgütlenmesi ve harekete geçmesidir, ırkçılığa prim vermemektir, aktif duruş sergilemektir. Kongremiz, bu duruşun ve pratiğin hayata geçirilmesinde önemli bir mevzidir. O halde bu sorunlarla boğuşan her gencin kongrede temsil edilmesi gerekir. Temsiliyetin sağlanması için ise gençliğe ulaşmak gerekir. Tartışmalarımız sorunlarımız ekseninde cereyan etmekte, alternatif üzerinde dışımızda ki gençlerle birlikte kafa yorulmaktadır.

Bir YDG'linin en önemli fonksiyonu, faşizmi ve emperyalizmi teşhir etmektir. Her sorun bağlamında sistemin teşhiri yapılmaktadır. Bu tesadüfi bir durum yada bir saplantı değildir. Hayatımızı belirleyen sistemin analizi ve tespiti oldukça önemlidir. Geleceğimiz emperyalist işgallerden, sömürden, hak gasplarından ve çevre katliamlarından bağımsız değildir. Geleceğimizi belirleyen bir sistem var ve sorunların kaynağı buradan doğmaktadır. Sistem, kendi devamlılığını sürdürmek için saldırılarını arttırmak zorunda ve buna karşı mücadele ise bir zorunluluk haline gelmektedir. Bu gerçekliğin geniş gençlik kitlesi ile paylaşılması durumunda misyonumuz başlamış demektir.

Bu mücadelenin daha sağlıklı sürmesi için, alternatif devrimci yaşam tarzını benimsememiz gerekir. Kongremiz, bu yaşam tarzı olmaksızın mücadelenin sürdürülemediğini belirlemiştir. Her YDG'li bu belirlemeyi onaylamaktadır. Ancak teorinin pratikle bütünleşmesi gerekir. Militanlaşma, örgütlü yaşamın gerekliliği, teorik eğitimlerin önemi, eleştiri-özeleştiri mekanizması süreç içinde kavranmak durumundadır. Sadece pratikle bütünleşen ve teorik eğitimlere önem vermeyen bir YDG'li ile, teorik eğitimleri önemseyen ancak pratikte adım atmayan bir YDG'linin mücadele içinde fazla ömürleri olamaz. Her iki durumda, mücadelenin zorluklarına göğüs gerilemez. Dar pratik, dar bakış açısını beraberinde getirir, ki olgulara ve sorunlara daha geniş açıdan bakmayı engeller. Hata ve zaafırlara yaklaşım darlaşır. Bunun panzehiri ise felsefik yaklaşım, düzenin yasalarını anlamak ve kolektif yaşamaktır. Pratik yönü eksik bir YDG'linin gençliğin sorunlarını anlaması, kavraması ve politika üretmesi zorlaşır. Kitle ile yüzleşme sağlanamaz, devrimci yaşam tarzı aşınır ve süre içerisinde ben merkezci bir yön gelişir. O halde yapılması gereken teori ve pratiğin birlikte ele alınmasıdır. Örneğin her toplantının bir gündemi eğitim olabileceği gibi, eğitim ve eleştiri-özeleştiri toplantıları ile pratik sürecin tartışıldığı toplantılar ayrı ayrı da ele alınabilir. Her iki durumda da bireysel hazırlık önemli bir yerde durur.

YDG'li örgütlü mücadeleyi seçen insandır ve bunun gereklerini yerine getirmeyi amaçlar. Örgütlü mücadelenin önüne set çeken her duruma karşı mücadele eder. Eğer bir YDG'li süreç içinde örgütlü yaşamdan kopuyorsa, orada burjuvazi başarı kazanıyor demektir. Bunun önüne geçmek YDG'nin görevidir. Burjuvaziye karşı duruş sergilemek, kolektif bir çalışma sonucu olur. Örgütün dışında, yoldaşlarından bağımsız hiç bir YDG'li burjuva saldırılara karşı koyamaz mücadeleyi geliştiremez. Tarihimiz bunun kanıtlarıyla doludur.

Bir sonraki kongremiz, gençlik kesimi ile bağların güçlendiği, hareket alanımızın genişlediği, düşüncelerimizin daha geniş kesimle buluştuğu bir kongre olacaktır, zira bu sürecin dinamikleri şimdiden işlemeye başladı. her günümüz, her dakikamız bu sürecin bir parçasıdır. Kendimizi örgütlerken, örgütlemek şiarımızdır. Eksiklerimizi ve yetersizliklerimizi kitlelerle birlikte, onlarla el ele aşma perspektifi ile hareket etmek bize güç katacaktır.

DÜNDEDEN BUGÜNE ALMANYA'DA İRKÇİLİK VE DEMOKRASİ ÜZERİNE NOTLAR

XWE Metin Ayçiçek

aycicek@gmx.net

Almanya'da ırkçı Neo-Nazi hareketinin sürdürdüğü cinayetler serisine bir yenisinin daha eklenmesi bu ülkede yaşayan göçmenleri hiç de şaşırtan bir olay değildi. Ama bu kez içlerinde 8 Türkiyeli göçmenin de bulunduğu on kişilik seri cinayet olayının ötekilerden bilinen farklılığı, "devlet desteği" gibi pek bilinmeyen bir faktörün de işin içerisine girmesi idi. Buna rağmen Almanya Başbakanı Merkel'in devlet töreniyle kurbanları anması ise, eğer göçmenlerle dalga geçmek değilse, sözcüğün tam anlamıyla trajik-komik bir olaydı. Zira, devlet töreninin birkaç gün öncesinde Kürdistanlı politiker-gazeteci Muzaffer Ayata'nın dernek çalışmalarına katılımından yazı yazmasına kadar bir çok temel demokratik hakkının yasaklanmasına ilişkin kararın mürekkebi bile henüz kurumamıştı.

"Tarih tekerrürden ibarettir" sözü gerçeği ifade etmemektedir. Böyle bir iddia sadece globalleşen uluslar arası kapitalist sermayenin ezilen halkları ve dünya işçi sınıfını "insanın kendi kaderini yaratamayan pasif bir hayvan olduğu" iddiasına inandırma çabası değil, aynı zamanda; doğanın ve toplumun kesin yasası olan "değişim" kavramının reddidir. Oysa bu, tarihin doğasına aykırıdır. Zira tarih, salt yaşanmış öyküleyen bir "tutanak katibi" misyonuyla yetinemez. Aynı zamanda yaşanmış yorumlayan, sonuçlar çıkaran ve geleceğin değişim eğilimlerini dünün ve bugünün verilerine dayanarak saptamaya çalışan, bir anlamda toplumbilime laboratuvar görevi gören bir misyonun da sahibidir.

Almanya'da ırkçılık üzerine yapılan bütün tartışmalarda "Almanların kendi tarihleriyle hesaplaşıp hesaplaşmadıkları" sorunu yeniden gündeme gelmektedir. Bu soruya benim kesin yanıtım şudur: Alman ulusu, kendi tarihiyle hesaplaşmasını gerçekleştirmemiş olan bir ulustur.

Mölln'de, 22 Kasım 1992 tarihinde gece yarısından sonra Türkiyeli Arslan ailesinin oturduğu evi kundakladıktan sonra itfaiyeyi arayarak, "Yabancıları yaktık" diyip Hitler lehine slogan atan Michael Peters ve Lars Christiansen'in eylemlerinin ardından yaklaşık 20 yıl geçti. 3 Türkün yanarak ölümüne, bir Türkün de yaralanmasına neden olan olaydan sonra yakalanmış ve mahkeme sonrasında Lars Christiansen 10 yıl ağır hapis cezasına, Michael Peters de ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı.

Mölln olayından hemen sonra "bunun son olmasını" dileyen bütün iyi niyetli düşünce sahipleri bugün artık saldırıların hiç birinin "son" olmayacağını kavramaya başladılar. Hemen Mölln'den sonra Schwandorf, Solingen, Stuttgart ve Karlsruhe'de de yabancılara yönelik ırkçı eylemler devam etti. 10 yabancı tek tek öldürüldüğü katliam ise bu tür eylemlerin devam edeceğinin altını kalın çizgilerle çiziyordu. Zira saldırılar ne bir kaç Neo-Nazinin sapık düşüncelerinin ürünüdür ne de "entegre edilebilme yeteneği" bile olmayan yabancıların ürettiği bir sonuç. Sorunun esasını, genelinde emperyalist kapitalizmin bu özelde ise Alman Ulusal Birliği'nin oluşum özelliklerinde, Alman kapitalizminin nüvesinde bulunan karakteristik ırkçı öğelerde aramak gerekmektedir. Sorunu; Batı kapitalizmi içinde ulus kimliği ve ulusal devletini en son kurabilmiş olan Almanya'nın, bu ulusal birliği yükseltmeye çalıştığı ideolojik platformda ve araçlarda aramak gerekmektedir. Ve tarihin muhasebesini buralara kadar götürmeden yapılacak olan hiç bir değerlendirmenin kalıcı sonuçlar üretmeyeceğini bilmek gerekir.

Şovenizm, bütün Avrupalı toplumlarda değişik biçimlerde ve boyutlarda var olan bir ulus kimliği karakteriştir. Fakat, Almanya'da var olan şovenizm, diğer Avrupa ülkelerindeki benzerlerinden farklı olarak: nesnel ya da düşünsel plâformda bütün toplumsal kurumların hücrelerine neredeyse sinmiştir. Alman şovenizmi çok kolay gelişmişti, zira bu ülke liberal düşünceye bütünüyle yabancıydı. Gerçekte liberal akımın politik yüzü 1850'den beri mutlakıyetçi devlet ile vardığı uzlaşılarda kendini belirtmişti: Prusya burjuvasının ulusal birliği (...) Prusya devletine yalnızca monarşik devlet biçimini uygun gördüklerini bildirmişlerdi." ¹

Daha 1600'lü yılların sonlarına doğru Brandenburg Elektörü Friedrich Wilhelm Alman sömürgeleştirme hareketini gerçekleştirecek olan ilk Alman Donanması'nı kurarken: "Alman olduğunuzu hatırlayın!" sloganını ebedileştiriyordu. Ve sömürgeci politika (günümüzde bile benzerlerinden duyduğumuz) o ünlü formülasyonunu da yaratıyordu Wilhelm'in ağzından: "Nerede bir Alman varsa Almanya orasıdır!"

Alman ulusal toplumunda gerçeği I Rabehl, Bern. *Görünmeyen Diktatör*. Ararat Yay. 1969. "Parlamento Dışı Muhalefet" isimli makalesi..

çek anlamda liberal bir düşüncenin varlığından söz edebilmek belki de hiç mümkün değildir. Zira Fransız Devrimi'nin ürettiklerinden farklı olarak Alman Ulusal Birliği daha başlangıcında, örneğin; içinde "genel oy hakkı" gibi kazanımların yer almadığı bir kuruluş programına "evet" diyebilmiştir. 1871'den sonra Kaiser Almanya'sının mutlakıyetçi-antidemokratik-özgürlük düşmanı politikalarının en büyük destekçisi ise Ulusal Liberal Parti'dir.

Dışarıya yönelik olarak pazarlar, sömürgeler elde edilmesi; içeriye yönelik olarak ise işgücünün iliklerine kadar sömürülebilmesi şeklinde formüle edilebilecek olan burjuva devlet politikası aşırı otoriter bir politik yönetime büyük gereksinim duymaktaydı. Ancak toplum üzerindeki baskının devamının salt devlet gücüyle sürdürülemeyeceği de bilinen bir gerçektir. Böylesi coşkun bir şovenist toplumsal bilinci hemen ırkçılığa dönüştürebilecek olan felsefi ve bilimsel dayanakların yaratılması görevi ise devlet eğitimin temelini oluşturdu. Arthur Schopenhauer ile güç kazanan milliyetçilik Darwin'in "doğal ayıklanma" teorisinin Sosyal-Darwinistlerin elinde "güçlü olan toplumların / ırkların ayakta kalabileceği" biçimindeki versiyonu ve giderek Friedrich Nietzsche'nin "üstün insan" idesine dayanan felsefi ile ırkçılık büyük zemin kazanmış oldu. "Bu felsefe, Alman İntelejansiyasının 'duyarlılığının' ve 'sezgisinin' dışı vurumuydu ve Bismarc döneminin burjuva demokrasisi karşısında duyulan hayal kırıklığına, ileri derecede endüstrileşmiş toplumun bütün insan ilişkilerini kapital toplama sürecinin kanunları boyunduruğu altına sokan 'kültürsüzlüğüne' cevap veriyordu... (Bu felsefe), küçük burjuva olarak kendisine verilen yerle yetinmek istemeyen bozum olmuş aydınları 'üstün insan' ve 'üstün ırk' ideali ile avuttu. Burjuva demokrasisinin ve çığnemiş biçimiyle de olsa Bismarc anayasasının toptan yok edilmesi, 'bütün insanlar eşittir' düşüncesinin kökünün kurutulması 'kültürel ve manevi' çöküntüden kurtuluş demektir." ²

1891-93 yılları arasında çalışmalarını sürdüren Allgemeiner Deutscher Verband isimli dernek daha sonra Aldeutscher Verband adıyla çalışmalarını devam ettirdi. İrkçı Pan-Cermenist hareketin düşünce yapısını sistematize eden ve programlaştıran bu kurumun programının 1. maddesinde şöyle de-
2 Rabehl, age.

mekteydi:

"Pan-Cermen Birliği, Almanların ulusal duygularını hızlandırmaya ve özellikle Alman Ulusu'nun bütün kesimlerinin irki ve kültürel yeknesaklığını uyandırıp beslemeye çalışır."

Aynı amaçlar Hitler'in NSDAP Programı'nda yeniden ve daha açık ifade edilirler. Sadece *Alman Kanı* taşıyanların Alman Vatandaşı olabileceği (madde 4); vatandaş olmayanların (yani Alman Kanı taşımayanların Almanya'da sadece *misafir* olarak ve yabancılar için çıkarılacak kanunlar çerçevesinde oturabilecekleri (madde 5); Alman Yurttaşların işsizlik sorunuyla karşı karşıya oldukları durumda *misafirlerin Almanya toprakları dışına çıkartılmaları* gerektiği (madde 7); sadece Alman Irkı'nın değerlerine ve geleneklerine uygun düşüncelerin (din dahil) özgür olabileceği (madde 24) gibi düşünceler programın temel düşüncelerini oluşturur.

Sanıldığı gibi aksine, Nürnberg Mahkemeleri adıyla bilinen güya "tarihle yüzleşme", sadece yenilmiş bir ordunun tetikçilerinin yargılanıp mahkum edildiği bir yargılamaydı. Oysa yapılması gereken asıl şey, ırkçılığın günün politik ortamına sığmayan sıradan bir "suç" değil, insanlığın 65 milyon kayıp üzerinden öğrendiği lanetli bir ideoloji olarak bilinçlerde mahkum edilmesi ve insanlık olarak elde edilen kazanılmış bir değer olarak tarihe yazılmasıydı. Sistemin genetiksel özellikleri nedeniyle Almanya'da ırkçılık, bu siyasal üst yapı tarafından sürekli olarak üretilen ve toplumun büyük kesiminde (bastırılmış duygular halinde de olsa) var olan bir ulusal bilinç durumu, bir toplumsal şekillenme durumudur.

Yenik emperyalist devletin galip emperyalist devletler tarafından yargılanmasında, egemen sınıflar arasında var olan çatışmalar çözümlenmeye çalışılmış, ama egemen sınıflarla bu toplumların büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler arasındaki çatışmalar egemenlerin ortak çıkarları doğrultusunda sermayenin uluslar arası dayanışması içerisinde korunmuştur.

Nürnberg Mahkemeleri sadece üç beş Nazi'yi yargılamakla yetindi. Oysa sömürücü sistemlerinin özgün bir biçimi olarak Nazizm'in şahsında evrensel boyutlarıyla ve bütünüyle bir ırkçılık olgusunun mahkum edilmesi gerekmektedir. Ama bu, ırkçılığı üreten yapıların, yani emperyalist-kapitalist sistemlerin gerçekleştireceği

bir şey olamaz. Biliyoruz ki özellikle büyük ekonomik krizler döneminde işçi sınıfı ve emekçi sınıfların sistem için tehlike oluşturmasını engellemek için, ırkçılık sistem koruyucuları olarak her zaman el altından beslenir.

İkinci Emperyalistlere Arası Paylaşım Savaşı sonrasında dünya dengelerinin kapitalizmi tehdit eder bir yönde gelişmesi nedeniyle kapitalist yeni Almanya Cumhuriyeti'nin oluşumunun olağanüstü bir hızda gerçekleştirilmesi batı kapitalizminin çıkarları açısından zorunluydu. Almanya'nın derhal ayağa kalkması yani dün Nazizm'e sermaye desteği olan büyük tekellerin bugün yeniden diriltilmesi gerekiyordu. Sanayi hemen canlandırıldı. "Savaş tazminatı" adıyla "müttefiklerce" alınan ve elbette Alman halkının vergilerinden oluşan milyarlarca dolar, Kızıl Haç ve benzeri kurumların paravan metotları altında yeniden Almanya'ya, ama bu kez doğrudan çıkış yaptığı kaynağa yani Alman halkına değil sanayicilere dönmekteydi. Savaşın asli sahipleri olan sanayiciler savaşın kurbanları olan Alman halkından "savaş tazminatı" aldılar dersek yeridir.

Geçmişte devleti şekillemiş olan yasalar doğrudan göze batan sivriliklerinden temizlenerek yeniden uygulamaya sokuldu. Öyle ki, zorunluluk gereği öncelikle ele alınan temel yasalarda var olan sivri ırkçı öğeler az çok temizlenirken, ikincil konumda bulunan yüzlerce yasada bu temizlik gerçekleştirilemeden olduğu gibi bırakılmıştır.

Böylesi bir oluşum şu ya da bu tarihte ama er geç kendi sonuçlarını üretecekti. Böyle de oldu. ırkçılık, ırkçılığı değil tetikçi ırkçılar lânetlemiş olan Alman eğitim sisteminden (küçük yaşlarda başlayan acımasız bireysel yarışın teşviki, eğitimde erken yaşlarda gerçekleştirilen ayıklama metodu vb., böylesi bir anlayışın ürünüdür) kültür akımlarına kadar her yerde, kapitalizmin krizlerinin ürettiği problemlerin boyutlarına paralel olarak gelişim gösterdi. Alman ekonomisinin atılım gösterdiği yıllarda ekonomik ve toplumsal problemler ırkçılığın hortlatılmasını gerekli kılmıyordu. Ama, bugün için sadece bazı politik güç odaklarının ekonomik krizle birlikte toplumsal problemlerin mevcut sistem içinde çözümlenemez konumlara geldiği düşüncesine ulaştığı noktada elde hazır tutulan ırkçılık yeniden devreye sokulabilmektedir. Örneğin geçmişte Kohl Hükümeti'nin ırkçı eylemlere yeşil ışık yakması Almanya'dan kovulmak istenen "yabancıların" mevcut uluslararası konjonktür içinde hükümet eliyle uygulanabilecek "zor" metodu yoluyla Almanya dışına atılabilmelerinin hiç mümkün olmamasının sonucuydu.

10500 DM yasası³ gibi yasaların da 3 Almanya'da, Kohl Hükümeti'nin, Türkiyeli göçmenleri ülkelerine geri dönüştürme için çıkarmış olduğu bir yasa. Kamuoyunun dilinde „10500 Yasası“ olarak söylenir.

kendisinden bekleneni vermediği bu koşullarda Nazi eylemlerinin bir kısım yabancıyı dönüştürme "ikna edeceği" düşüncesini Kohl hükümeti hep taşıdı. Kohl'ün NAZI eylemlerini "fevri olaylar" olarak değerlendirmesi toplumsal olayları tahlil edememekten kaynaklanan bir politik körlük değil, tersine bir politik tutum alış tarzıydı. Bu nedenle 10 yabancı'nın katledildiği Neo-Nazi katliamında Merkel ve diğer Alman yetkililerinin yorumları da Kohl'ün geçmişteki yorumu gibi, olayın üstünü örtmeye yönelik açıklamalardı.

Tarihin muhasebesini yapmak her halkın gerçekleştirmesi gereken bir zorunluluktur. Halklar elbette bu hesaplaşmayı ancak siyasete doğrudan kendileri egemen olabildikleri zaman eylemli olarak dile getirebilirler.

Oysa özellikle günümüz Alman ırkçılarının yeni Yahudileri konumunda olan Türkiyeliler açısından tam da bu noktada bir paradoks yaşanmaktadır. Almancı Enver Paşa'ların önderliğiyle tarihin en büyük katliamlarından biri olan Ermeni soykırımını gerçekleştirmiş olan Osmanlı kalıntısı bir Türkiye'nin tarihle yüzleşmesini gerçekleştirmeden Alman ırkçılığına karşı tutarlı bir tavır alı şergileyebilmesi mümkün değildir. Resmî tarihin dışına çıkıldığında görülecektir ki, Yeni Türk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu sağlayan mücadele gerçekte sadece, "iç düşman" diye tariflenen azınlık halkların inkar ve imhasını temel almaktadır. Enver Paşa'ların İttihat Ve Terakki'sinden devralınarak sonuçlandırılmak istenen Ermenilere ve Rumlara yönelik kısımlar ve Kürdistan'ın sömürge statüsünün devamının sağlanmasına yönelik katliamlar, Almanya'nın kuruluşunda da kimliğe aktırılmış olan zehrin aynısıydı. "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözü ile "Alman olduğumdan gurur duyuyorum" diyen Hitler düşüncesi arasında bu temelde hiçbir fark yoktu. Ya da "muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur" gibi ırkçı motiflerle bezemiş olan Türk Cumhuriyeti'nin resmi ideolojisinin kan ırkçılığını temel alan NAZI ırkçılığından daha farklı olduğunu söyleyebilir miyiz?

Kendi tarihindeki ırkçı, ayrımcı soykırım ve katliamları yargılayıp mahkum etmemiş olan bir halkın Avrupa'da hızla yayılmakta olan ırkçılığa karşı tutarlı bir direniş sürdürebilmesi olanaklı değildir. Zira tarihinde taşıdığı bu ayıp onun bugün ırkçılığa karşı sürdürmeyi düşündüğü mücadelede ileri sürebileceği bütün argümanları elinden alacaktır. Ve kendisiyle samimi olmayan bir halkın "ulusların eşitliği ve dostluğu" temelinde bir demokrasi anlayışına ulaşabilmesi asla mümkün olmayacaktır. Çünkü yaşamın hangi alanında olursa olsun ayrımcılığın herhangi birini onaylamak ayrımcılığın bütünü onaylamakla aynı anlama gelecektir

Simdi Suriyeli olma zamanidir!

Murat Çakır

15 Mart 2011'de Daraa'da çocuk ve gençlerin çıktığı kıvılcım, sadece Suriye'yi altüst etmekle kalmadı, aynı zamanda bölgenin bütününe yangın yerine çevirebilecek bir potansiyeli ortaya çıkardı – her ne kadar protestoların yıldönümünde sürecin nasıl bir yol alacağı belirsiz olsa da.

Kanımca açık olan tek nokta, Esad Rejimi'nin ülkeyi eskisi gibi yönetmeyeceği ve ayakta kalmakta hayli zorlanacağıdır. Asıl önemli olan soru ise, Esad sonrasında neler olacaktır. Bu nedenle Suriye konusunda demokratik kamuoyunun ve bilhassa Avrupa solunun kafası hayli karışık. Bugüne kadar rejime destek çıkan Rusya'nın da son günlerde eleştirilerini sertleştirmesi, diplomatik çözümün daha da uzaklara kaldığına işaret ediyor.

Suriye'den gelen haberlerin ne kadarının doğru, ne kadarının uydurma veya propaganda olduğu bilinmiyor. Gerek Esad Rejimi'nin, gerekse de BM gibi uluslararası kurumların ve Batılı hükümetlerin söyledikleriyle gerçeğe yakın bir durum değerlendirmesi yapmak olanaksız gibi. NATO'nun, ABD ve AB'nin sicili belli. BM Örgütü de yakın geçmişte iyi bir sınav veremedi. Ezeli düşmanlar (!) El Kaide ve ABD'nin Esad Rejimi'ne karşı aynı cephede yer aldıkları bir durumda, neyi neye göre değerlendirebiliriz ki?

Karmaşık bir durum. Kanımca tekil çıkarları savunmanın aldatıcılığına kapılmadan ve rejimin veya emperyalizmin tuzağına düşmeden Suriye'deki gelişmeleri değerlendirmenin en akılcı yolu, solun evrensel değerlerine ve ilkeselliğe sıkıca sarılıp, en zayıfın, yani baldırı çıplakların perspektifinden bakmak olacak.

Ama önce »neyin ne olduğu«, yani Esad Rejimi'nin baskıcı bir diktatörlük olduğu söylenmeli. Diğer Arap ülkelerine kıyasla sosyal hakların daha fazla tanınıyor olması, ülkenin seküler yapısı ve dinî azınlıkların izafen güvence altında olmaları, ne bu gerçeği, ne de Esad ailesinin özel sermaye birikimi ile halkı sömürdüğü gerçeğini değiştirmiyor. Rejim, ta başından protestolara gösterdiği kıyıcı reaksiyonla inandırıcılığını yitirdi. Suudî Arabistan ve Katar'ın NATO ülkeleriyle birlikte silahlandırdığı grupların şiddet eylemleri, rejimi haklı çıkartmıyor. Şiddetin asıl sorumlusu Esad Rejimi'dir. Anayasa değişikliği ve planlanan seçimler de bu gerçeği değiştiremeyecektir, çünkü en az bir yıl geç kalınmıştır. Bu tespitleri yaparken, ordunun ve halkın küçümsenemeyecek bir kesiminin Esad'ı desteklediğini göz ardı etmiyorum. Ama bu desteğin de son derece kırılabilir olduğu, rüzgârın her an yön değiştirebileceği de unutulmamalıdır. Ki, Qamişlı'da Kürt göstericiler ile polis arasındaki çatışmalar iyice işaret değildir.

Diğer yandan yapılması gereken, Suriye'ye yönelik her türlü askerî müdahaleye karşı çıkmaktır. Çünkü böylesi bir müdahaleyi gerçekleştirmek isteyen Suudî Arabistan, Katar ve NATO ülkelerinin derdi, Suriye halklarının özgürlüğü, insan hakları veya demokrasinin tesis edilmesi değil, bölge üzerindeki emperyalist etkinliği artırmaya yarayacak bir iktidar değişikliğini gerçekleştirmektir. İster Libya benzeri bombardımanlar, ister işgal girişimi, isterse de »tampon bölge« denemesi olsun, olan suçsuz halka olacak, uğursuz bir yola girilecektir. Kaldı ki olası bir savaşın salt Suriye ile sınırlı kalmaması tehlikesi söz konusudur. Zaten Batı'nın çekingen davranmasının ve taşeronları devreye sokmak istemesinin nedeni de bu.

Peki, bu açmazdan çıkış yolu ne olabilir? Müzakere ve mücadele! Bir kere demokratik dünya kamuoyuna düşen birincil görev, BM Şartı'nın yeniden yerkürenin bütünü için geçerli olmasını sağlamaktır. Özellikle NATO ülkelerindeki toplumsal muhalefet, hükümetlerinin savaş planlarına, Suriye'ye silah sokmalarına ve »yangına körükle gitmelerine« karşı mücadele etmelidir. Ve Suriyelilerin kendi geleceklerini kendilerinin tayin etme hakkına sahip çıkılmalıdır. Yaşam hakkı sonuna kadar savunulmalı, çatışmaların durdurulması, ayrımsız ve önkoşulsuz bütün iktidar ve muhalefet gruplarının bir araya gelerek, müzakerelere başlamaları ve barışçıl, demokratik, eşit, özgür bir ortamda, halkın ülkenin geleceği ile ilgili karar vereceği koşulların yaratılması talep edilmelidir.

Esad Rejimi'ne karşı çıkmak ve aynı zamanda askerî müdahaleye karşı çıkmak, bir çelişki değil. Tam tersine, barış, demokrasi, özgürlükler ve sosyal adalet talepleri kimin ak, kimin kara olduğunu, kimin halkların, kimin de egemenlerin çıkarlarını savunduğunu gün gibi ortaya çıkartacaktır.

Şimdi »Suriyeli« olma, baldırı çıplakların tarafında yer alma zamanıdır!

Roja Serhildan û Berxwedané ya Neteweya Kurd NEWROZ PÎROZ BE!

Newroz roja véxistina agiré serhildané ye, agiré ku bi réveberiya Kawayé Şoreşger, gelé Kurd li hemberî împaratoriya Asûrî ya koledar û Dehaq'é zalim véxistîbû û îro jî seba neteweya Kurd çavkaniyeké îlhamé ye. Ligel ku **Newroz** tê wateya roja nûhû û ku gelên Rohhilata Navîn vê rojê weke mizginiya biharê pîroz dîkin, seba Kurdan wateyekê vê rojê kûr û dîrokî heye. Jibo Kurdan Newroz roja serhildan, berxwedan, û biserketîné ye. Kurd, ku bi salan e bi hewlén neyaran én tunnekirin û înkarkiriné re rûbîrû ne, îro jî Newroz'é, roja ku taca serfiraziyê dide ser berxwedanê, bi çoš û heyecana beré pîroz dike.

Bi peymanî Lozan'é ve, axén Kurdan di navbera Tirkiye, Iraq, Îran, û Sûriye'yê de hatin çar parçekirin. Dewleta faşîst a Tirkiye, ku weké berdewamiya dewleta Osmanî hate damezrandin, ji vé rojê vir ve ye ku dev ji polîtîkayén tunnekirin û pişaftinê bernedane. Neteweya Kurd, ku hebûna wé

té înkarkirin û serdestén dewleta Tirk bi her cûre zulm û zordariyê re dixwazin wé bikin Tirk, xwe radest nake û ala berxwedané her bilindtir dike.

Hikûmata AKP'yê, serdestén îroyîn én dewleta Tirk, dixwazin neteweya Kurd û hemû mevzîyên ku wana bi ewqas xwîn û can bidestxistine, dixwaze dorpêç bike û ji destê wan werbigire. Pélén binçavkirinén ku piştî hilbijartinén Pûşber'a 2011an destpêkirîbûn hé jî berdewam in û her berfirehtir dibin – ewqas ku ew pél hemû beşén cîvaké ku, Kurd bin mebin, diwerîn dijberiya hikûmata îroyîn bikin dixwe nava xwe. Operasyonén ku di bin navê operasyona dij KCK'yê de berdewam in hemû endam û réveberén BDP'yê û herwiha şoreşgeran û kes, réxistin, û komeleyén pêşwerû yén ku bi BDP'yê re kém û zêde di tékiliyê de ne ji xwe re wek hedef dihesîbîne. Hetta niha parlementeran, serokén şaredariyan, endamén meclîsén şaredariyan, hiqûqnasan, rojnamevanan, sendîkavanan, nivîskar û akademisyenan, ku

beşén herî jîndar û dînamîkén civaké pék tînin, bûne maxdûrén wan operasyonan. Li ser de jî hikûmata AKP'yê zulma ku piştî erdheja Wan'é gel pé re rûbîrû ma seba gelé herémé rewê dibîne, gerîllayan bi çekén kîmyevî tevdişkîje, operasyonén leşkerî bi zivistané jî berdewam dike, ku bi komkûjiya Roboskî encam da, û piştî jî héstîrén tîmsahé dirijîne.

Bi gotineké kurt, zordarî, zulim, û qatlîmén dijî neteweya Kurd her berdewam in. Lé ligel wan zulim û zordariyan, gelé Kurd, wek her sal, îsal jî dé bi wêrekî derkeve qad û kolanan û kevneşopiya xwe ya Newroz'é bi pîrozbahiyên hilke û berxwedana xwe her xurttir bike. Di dawîya dawîn de gelé Kurd dé istûya xwe xwar meke û dewleta Tirk dé li ber berxwedana gelé Kurd li ser çogén xwe bikeve.

Em, Konfederasyona Karkarén ji Tirkiye li Ewropa, wek her dem, dé

îsal jî li hemberî zulim û zordariyan ligel gelé Kurd di qadan de bibin. Em Newroz'é, roja serhildan a neteweya Kurd a jibo bidestxistina maf û daxwazén xwe yén meşrû, bi çoš, bîryarî, û giyaneké berxweder silav dîkin û çejna serfiraziyê neteweya Kurd pîroz dîkin.

**HER BIJÎ NEWROZ, ROJA
SERHILDANA NETEWEYA KURD!
BIJÎ BIRATIYA GELAN!**

KÛRT ULUSUNUN BAŞKALDIRI VE DİRENİŞ GÜNÜ NEWROZ KUTLU OLSUN!

Newroz; Kûrt halkının asırlar önce Asur imparatorluğu zalim Dehak'ın zulmüne karşı Devrimci Kawa'nın başını çektiği isyan ateşinin yakıldığı gündür. Asırlar önce zalimleri yok etmek için yakılan bu ateş bugün Kûrt ulusuna ilham olmaya devam ediyor. Kûrt ulusunun bir direniş bayrağı olan Newroz, Ortadoğu'da yaşayan halkın yeni gün anlamında, baharın müjdecisi gün olarak kutlansa da, tarihsel olarak Kûrt ulusunun zalime karşı; başkaldırı, zaferin ve direnişin kutlandığı gündür. Yıllardır insanlık dışı her türlü yöntem kullanı-

yorlar.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası, Lozan'da yapılan anlaşma ile toprakları dört parçaya bölünen Kürdistan; İran, Irak, Suriye ve Türkiye tarafından paylaşılmıştır. Bu dönemde Osmanlı'nın bir devamı olarak kurulan Faşist Türk devleti, o günde bugüne kadar Kûrt ulusuna karşı uyguladığı asimilasyon politikasından vazgeçmedi. Varlığı halen inkar edilerek, insanlık dışı şiddet ve katliamlar eşliğinde zorla Türkleştirilmeye çalışılan Kûrt ulusu, teslim olma-

arak direniş bayrağını göklere çekmeye devam etmektedir.

Bugün Kûrt ulusunun ödediği bedel, verdiği onca kan ve can sonucu kazandığı mevziler, Türk devletinin AKP hükümeti tarafında kuşatılmak istenmektedir. Haziran 2011 seçimler öncesinde başlatılan tutuklama furyası, seçimlerde sonra çitası yükseltılarak muhalefet eden tüm kesimleri içine alarak süre avına dönüşmüştür. KCK adı altında devam ettirilen operasyonlar; yasal siyaset yapan, BDP'li yöneticiler ve onunla ilişkili olan tüm devrimci, ilerici kesim, kurumlar, dernekler ve sendikaları dalgaları arasına almıştır. Bugüne kadar yürütülen operasyonlarda, milletvekilleri, belediye başkanları, meclis üyeleri, hukukçular, gazeteciler, sendikacılar, yazar ve akademisyenler de oluşan toplumun en diri ve dinamik kesimi hedefe konmuştur. Bu yetmiyormuş gibi Wan depremi sonrası halka reva görülen zulüm, Kimyasal silahlarla katledilen gerillalar, kış boyunca devam ettirilen operasyonlar neticesinde Roboski'de yaşanan katliam, timsah gözyaşları dökmeye çalışan AKP hükümetinin son icraatlarıdır.

Gelinen aşamada Kûrt ulusuna

uygulanan baskı, zulüm ve katliam tüm şiddetiyle devam etmektedir. Bu baskı ve şiddeti göze alarak sokaklara çıkan Kûrt halkı bu yılda Newroz'un geleneğine uygun olarak direnişini en üst noktaya çıkaracaktır. En ufak demokratik hak talebine dahi tahammül göstermeyen Türk devleti, Kûrt halkının baş eğmez tutumu karşısında diz çökecektir. Bu baş eğmezlik Türk devletine korkulu rüyası olmaya devam ediyor/edecektir.

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) olarak; Kûrt ulusuna reva görülen bu zulme karşı her zaman olduğu gibi Kûrt halkı ile alanlarda olacağız. Varlığı yok sayılan Kûrt ulusunun haklı ve meşru talepleri için, isyan günü olan **Newroz'u** coşkulu, kararlı ve direnişçi bir ruhla selamlıyor, Kûrt ulusunun zafer bayramını kutluyoruz.

**YAŞASIN KÛRT ULUSUNUN
BAŞKALDIRI GÜNÜ NEWROZ!
BIJÎ BIRATIYA GELAN!
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!**